

Vaandeldrager

Jaargang 36 - juni 2020 - nummer 133

Herdenken tijdens de Coronacrisis

Volo et Valeo

Bataljon bereidt zich voor op inzet en toekomst

Colofon

Jaargang 36, nummer 133

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.500 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 134

Vrijdag - 4 september 2020

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofredactie:

Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
SI en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Communicatieadviseur: Janieke Mussche
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsforograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Jan van Eck

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Het verlaten monument met krans, symbool van soberheid en afstand houden tijdens de Coronacrisis.

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	3
Van de Regimentscommandant	3
Van de Stichting Brigade en Garde	4
Herdenking 75 jaar bevrijding en vrijheid en veel waardering en erkenning voor al diegenen die zich daar (tot op heden) voor hebben ingezet	4
In memoriam	7
Vereniging Van Veteranen GFPI	8
In Memoriam: Jordy Hollewand	9
Volo et Valeo	10
Ontstaan motto "Volo et Valeo"	10
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	12
"Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona"	12
Herdenking D-Day Normandië	13
Stönnner-Meijwaardbrug in Oirschot	15
Straatnamen voor Hedelse gesneuvelde Brigadisten	16
Gedicht bij gelegenheid van 75 jaar bevrijding	18
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	19
Van de redacteur Majoor der Fuseliers Arjan Luyten	19
GEDENKBOEKJE VAN HET 4e bataljon GARDE REGIMENT PRINSES IRENE 1946-1950	19
Fuseliers toen en nu.....!	22
Het CORONA-virus	24
Vrijwilliger in de schijnwerpers	24
Bataljonsnieuws	27
A "Tijger" Compagnie	27
NIEUWE CC	27
LOOKING BACK..	27
De oorlog van morgen	28
Leiderschap en innovatie bij 17 Painfbat GFPI	30
B "Eagle" Compagnie	31
B "EAGLE" Compagnie, een nieuw team	31
C "Beren" Compagnie	33
Berendagboek	33
Wattens - Oostenrijk	33
D "Springbok" CIE	35
Bijna Afghaanse Springbok	35
Afghaanse Springbok	36

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Rode Draad

“75 jaar na dato” - Den Haag 1945

Door Hans Sonnemans, Regimentsconservator

In de Vaandeldragers in de eerste helft van 2020, kijken we in het kader van “75 jaar na dato” terug op de acties van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”.

Op 6 mei 1945, daags na de capitulatie van het Duitse leger in Nederland, vertrok de Brigade vanuit de Bommelerwaard naar Wageningen. Op 7 mei werden daar kleding, uitrusting en materieel in orde gemaakt, om op 8 mei om 12.30 naar Den Haag te vertrekken en daar als eerste geallieerde eenheid de Hofstad binnen te rijden. De tocht ging via Utrecht en Leiden en in de vroege avond werd Den Haag bereikt.

Intocht in de vroege avond van 8 mei. Beeld van het enthousiaste onthaal. De “platoon truck” is van de Eerste Gevechtsgroep (110).

Wachtmeester Ceton op zijn BSA motor. De markeringen op zijn motor en helm (108 op een achtergrond van rood-geel-blauw) geven aan dat hij behoort tot het Independent Workshop Detachment, ofwel de onderhoudsgroep. Dit onderdeel wordt nu gezien als het stamonderdeel van de huidige Technische Dienst. De helm is nu nog te zien in de Regimentsverzameling in Oirschot.

Van de Redactie

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers, hoofdredacteur.

Corona crisis

Het Covid 19 (Corona) virus heeft als een sluipmoordenaar toegeslagen en ons leven en onze wereld op zijn kop gezet. Het doet mij denken aan de lessen over biologische oorlogsvoering, hoe moeilijk het is om een besmetting met een virus in de hand te houden, de theorie is helaas bewaarheid. Ook ons Regiment is

met de gevolgen geconfronteerd, zo is Jan van der Meer ons ontvallen door Corona en zijn er in deze periode, naar verhouding veel oud-strijders overleden, waarschijnlijk ook als gevolg van het virus. Ook is Jordy Hollewand (niet Corona gerelateerd) op 42-jarige leeftijd overleden. Tijdens mijn uitzending met SFOR 5, verzorgde hij o.a. de bataljonsbar en zorgde voor een stukje ontspanning tussen de drukke werkzaamheden door. Wij wensen de nabestaanden veel sterkte toe de komende periode.

Afscheid Hans Sonnemans als redactielid

In deze Vaandeldrager de laatste bijdrage van Hans Sonnemans als redactielid. Hans is vanaf de oprichting (maart 1985) betrokken geweest bij ons blad. Aanvankelijk als redacteur en later als eind- en hoofdredacteur. Hij heeft steeds vanuit zijn schier onuitputtelijke kennis over het Regiment, gezorgd voor de vastlegging van de geschiedenis in talrijke artikelen en ervoor gezorgd dat het blad is uitgegroeid tot wat het nu is. Wij zijn Hans buitengewoon dankbaar voor al het werk dat hij in "de Vaandeldrager" heeft gestoken en hopelijk blijft hij wel betrokken bij het

bewaken van het erfgoed van het Regiment en ons blad in het bijzonder, op welke manier dan ook!

Nieuwe redactielid

Wij zijn blij met de versterking van ons redactieteam door Janieke Mussche. Zij is sinds kort werkzaam bij het Bataljon als communicatieadviseur en zal vanuit deze functie ook "de Vaandeldrager" ondersteunen. Wij wensen haar veel succes in haar nieuwe functie.

"Volo et Valeo"

Hoe een vraag van onze Regimentscommandant een vervolg krijgt! In de vorige "Vaandeldrager" vroeg onze RC zich af; "wat betekenen die woorden eigenlijk, wat is de diepere betekenis die we hieraan geven, wat is het dat hieraan zo aanspreekt?" Deze vraag heeft een aantal mensen aangezet tot een reactie verderop in het blad. Maar ook binnen de redactie kwam "onze Mel" met het lumineuze idee om een nieuw onderwerp hierover te gaan starten met als vraag: "**Volo et valeo**" (ik wil en ik kan), **wat betekent (of betekende) deze woorden voor jou?**" Dus hebben deze woorden voor jou een bijzondere betekenis (gehad), of zijn er bijzondere ervaringen die je aan deze lijfspreuk relateert, stuur je reactie dan naar de redactie van "de Vaandeldrager".

Deadline kopij Vaandeldrager 134

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende editie, Vaandeldrager 134, ingeleverd moet zijn is vrijdag **4 september 2020**.

Ik wens u allen namens het redactieteam veel leesplezier!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers George Dimitriu, Regimentscommandant

Beste Regimentsgenoten, ik hoop dat het goed met jullie gaat. Het zijn bijzondere tijden. Natuurlijk heb ik het hier over COVID-19, de pandemie die Nederland momenteel in zijn greep houdt. Op het moment van schrijven gaan de scholen en horeca weer

voorzichtig open. Sommigen van ons hebben dierbaren verloren, of kwetsbare familie en vrienden al lang niet gezien. Het heeft grote impact op ons sociale leven.

En ook zien we de gevolgen voor ons als militair. De capaciteit voor nationale inzet is vergroot en de reactietijden afgenomen. Tegelijkertijd zijn de reguliere taken zoals trainen en onderhoud drastisch teruggedroefd. Taken die cruciaal zijn gaan door, zoals gereedstelling voor missies, het overige ligt stil of gebeurt op kleine schaal. En dat zijn we niet gewend. Een van de leden van de MC omschreef het mooi: Fuseliers zijn niet gemaakt om thuis te zitten. We willen bezig zijn. En we missen het contact met elkaar.

Als de trend zich doorzet zal er komende periode weer meer getraind gaan worden. Belangrijk is wel dat we dat veilig blijven doen. Niet alleen voor jezelf, maar juist ook voor onze achterban. Die collega die voor zijn oude ouders

zorgt. Die Fuselier met een partner in de zorg voor kwetsbare mensen. Die willen we ook beschermen.

Wat me enorm goed doet is de creativiteit om toch met elkaar in contact te blijven zonder dat we in grote groepen bij elkaar kunnen komen. In deze tijden staan Vechten en Vernieuwen helaas op een wat lager pitje, maar is Verbinden juist enorm belangrijk. Hoe blijven we oog houden voor elkaar, weten we wat er speelt en kunnen we elkaar even motiveren? Ik zie enorm mooie films en foto's voorbijkomen, mensen houden digitaal contact met elkaar en waar mogelijk komen we in kleine groepjes bij elkaar om te trainen. Goed om te zien, blijf vooral in contact met elkaar.

Ook de Regimentsactiviteiten zijn praktisch allemaal aangepast of afgelast. Om toch recht te kunnen doen aan degenen die gevallen zijn, hebben we op 4 mei in een kleine ceremonie een krans gelegd bij ons monument. Waar dat kan en past proberen we toch invulling te geven aan dit soort momenten. Op 6 juni legt de Nederlandse Defensie Attaché in Frankrijk mede namens het regiment een krans in Arranches.

In de vorige Vaandeldrager heb ik even stilgestaan bij onze spreuk *Volo et Valeo*. Daar zijn een paar leuke reacties op gekomen over het ontstaan hiervan. Ik moedig eenieder om dat eens te lezen. En sinds ik er eens wat dieper over heb nagedacht vind ik het echt ijzersterk. Vooral de een-

voud. Want succes op het gevechtsveld gaat over deze twee dingen: competent zijn, professional zijn met het juiste materiaal (kunnen), en passie, gedrevenheid en een hecht team. Mooi dat de oorsprong van deze mooie spreuk in deze editie nog eens wordt uiteengezet.

De compagnieën zijn de afgelopen weken vooral bezig geweest met kleinschalige oefeningen of (digitale) lessen. De A Compagnie bereidt zich verder voor op een kleine deelname aan de schietserie en een experiment waarbij gaat worden opgetreden met hackers en communicatiespecialisten in een modern conflictscenario (Vernieuwen!). De B Compagnie start binnenkort met het opwerktraject van de missie eFP in Litouwen en zal ook deelnemen aan de schietserie. De C Compagnie werkt aan schiet- en rijvaardigheid en de voorbereidingen voor het zelf opleiden van een Manoeuvre Functie Opleiding (MFO). Hopelijk raakt de compagnie daarmee goed gevuld! De D Compagnie zit deels in Afghanistan en in juli vertrekt het tweede deel. Het is uitdagend, maar het team staat er uitstekend voor. De verkennerstraining met hun voertuigen en zullen na de zomer op pelotonsniveau verder oefenen. De bataljonsstaf werkt aan de planning voor de komende tijd en bereidt de oefeningen voor. Eigenlijk gebeurt er toch nog een hoop!

Ik hoop jullie snel weer te zien in betere tijden.

Volo et Valeo!

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.,
voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Herdenking 75 jaar bevrijding en vrijheid en veel waardering en erkenning voor al diegenen die zich daar (tot op heden) voor hebben ingezet

Vorig jaar herdachten we dat 75 jaar geleden Invasie in Normandië plaatsvond, helaas kunnen we door Covid-19 dit jaar geen 76e herdenking uitvoeren.

Dit jaar herdenken we wel 75 jaar bevrijding in heel ons land, maar vooral op vele specifieke plaatsen in ons land, zoals Hedel, Vreeswijk, Apeldoorn, Den Haag, etc. In deze bijzondere tijd waarin onze vrijheid enigszins wordt beperkt door het corona virus, is het vreselijk dat we met de veteranen van toen de herdenkingen niet echt uitbundig kunnen vieren. Maar hierdoor beseffen we (inclusief vooral de jeugd) mogelijk wel beter wat het betekent als onze vrijheid iets wordt ingeperkt door corona. Daarom moeten we voortdurend uitdragen dat:

- Freedom is not Free! Vrijheid is echt niet gratis; er sneuvelen alleen in de strijd om Normandië al 92.000 militairen; vooral jonge mannen (en ook enkele vrouwen). Zoiets moet nooit meer gebeuren, maar dan moeten regeringen wel hun verantwoordelijkheid nemen om een goed getrainde parate krijgsmacht in stand te houden en van goed materieel te voorzien! We zijn gelukkig

weer op de goede weg terug, maar dit zal nog jaren kosten.

- Wij duiden de strijd als “De Invasie in Normandië” aan, maar de Franssen spreken over de bevrijding van Normandië en dat kostte de bevolking van Normandië ook 20.000 burger doden en er werden 120.000 huizen echt verwoest en 270.000 huizen zwaar beschadigd.
- Vrijheid is dus echt niet gratis en een heel kostbaar goed! Laten we dat door vertellen aan onze (klein)kinderen met de boodschap erbij dat wij in een hele mooie democratie wonen, waar we trots op moeten zijn en heel voorzichtig mee om moeten gaan.

Herdenking 75 jaar bevrijding Hedel, Vreeswijk, Apeldoorn, Den Haag.....

De bevrijding van Hedel 75 jaar geleden werd op 25 april herdacht. Hierbij speelde de Prinses Irene Brigade een belangrijke rol.

Wat gebeurde er 75 jaar geleden eigenlijk?

De geallieerde bevelhebbers wilden in april 1945 twee bruggenhoofden over de Maas vormen. Op 22 april 1945 stak de Irene Brigade bij Hedel de Maas over en verraste de Duitsers door de inname van het reeds zwaar beschadigde en grotendeels geëvacueerde Hedel. Op 23 april voerden de Duitsers een grote tegenaanval uit en in het andere bruggenhoofd konden de Britse mariniers het niet houden. De Irene Brigade moest haar posities in Hedel vasthouden en deed dat tot in de ochtend van 25 april toen de Duitsers ook hier weer heftig in de tegenaanval gingen. Toch lukte het om in zware en dappere gevechten stand te houden. Maar helaas kreeg de Brigade op 26 april de opdracht om Hedel toch te ontruimen en zich naar de zuidkant van de Maas terug te trekken onder achterlating van 12 gesneuvelde makkers.

Voor deze operatie werd de commandant Kolonel De Ruyter van Steveninck van de Irene Brigade geëerd met een straat die naar hem werd vernoemd.

Helaas is vanwege de coronacrisis de herdenking alleen door de burgemeester en een zeer kleine kring uitgevoerd, zonder deelname van de Oud-strijders van de Prinses Irene Brigade en het Regiment GFPI. Mooi nieuws is wel dat er nu nog drie straten in een nieuwe wijk van Hedel naar drie omgekomen mannen van de Prinses Irene Brigade zijn genoemd, maar meer hierover vindt u elders in dit nummer.

Als ik deze rubriek als uw voorzitter zit te schrijven, beseft ik dat het vandaag 20 mei is en we onze grote Veteranen reünie voor GFPI in Oirschot zouden houden; we keken naar jullie uit, maar helaas zullen we elkaar vandaag niet spreken en ook de Nederlandse Veteranen Dag op 27 juni is geannuleerd. Ook moet ik dan meteen denken aan de indrukwekkende, maar kleinschalige Nationale herdenking op 4 mei op de Dam in Amsterdam. Waar gelukkig onze Generaal Rudi Hemmes samen met zijn zoon digitaal de krans mocht leggen. De speech van onze Koning was indrukwekkend. Ook de herdenking een dag later in Wageningen was zeer sober. Maar er waren ook mooie momenten, bijvoorbeeld dat Generaal Hemmes op 28 april in het populaire TV-programma "Goedemorgen Nederland" was uitgenodigd. Ook heel mooi was dat onze Generaal Rudi Hemmes samen met zijn echtgenote Madeleine op 5 mei thuis in zijn tuin door zorg van Kasteel Maurik bij Den Bosch mocht ge-

nieten van een heerlijk High Tea. En op 8 mei werd na de beperkte herdenking van de bevrijding van Den Haag, Generaal Hemmes verrast met een bezoek in de tuin (op 1,5 m) door onze Regimentscommandant, Lkol der Fuseliers George Dimitriu: top!

In Memoriam Jan van der Meer (22 oktober 1940 - 10 april 2020)

Op 10 april jl. overleed Jan van der Meer, Lkol (res) der Fuseliers bd, op 79-jarige leeftijd aan de gevolgen van het Covid-19. Hij trad toe in 1966 als dienstplichtig vaandrig tot 13 Painbat GFPI in Schalkhaar in de functie van commandant van het TLV-peloton (Terugstootloze Vuurmond 106mm), de toenmalige anti-tank eenheid van het bataljon. Na zijn dienstverlating als

tweede-luitenant bleef hij actief als reserveofficier, maar hij bleef ook het Regiment trouw. Al spoedig werd hij als penningmeester lid van het bestuur van de officersvereniging VVOGFPI, een functie die hij gedurende vele jaren zo goed deed, dat hij bijna automatisch de gezochte penningmeester werd van de Stichting Brigade en Garde (B&G). In die hoedanigheid reed hij samen met Genmaj bd Rudi Hemmes en mij bijna 15 jaar lang elke 2 maanden naar Oirschot. In de auto spraken we dan niet alleen de vergadering deels door, maar deelden we ook lief en leed en probeerden we de wereld te verbeteren. Dat laatste is ons helaas echter nooit gelukt. In die periode van bestuurslid van Stichting B&G werd hem de Gouden Fuseliersspeld toegekend voor zijn verdiensten voor het Regiment. Toen de Steunfondsen een beheerder van de penningen zochten, vroeg de Voorzitter, Rudi Hemmes, Jan als rekenmeester, een functie die hij zeker een jaar of tien tot het laatst vervulde. Ook was Jan de stimulerende coördinator van de maandelijkse borrel voor de in en rond Den Haag wonende officieren van beide Garderegimenten, de zogenaamde HGB (Haagse Gardeborel). Je kunt kortom wel zeggen dat hij na zijn intrede in ons Regiment zich bijna voortdurend voor ons heeft ingezet, waarvoor we hem zeer dankbaar moeten zijn. We verliezen

niet alleen een niet weg te denken regimentsgenoot, maar ook een heel integer, prettig, belangstellend en bovenal aimabel mens. De uitvaart heeft op 17 april in kleine kring op waardige wijze plaatsgevonden. Wij zijn ook in onze gedachten bij de familie en vooral bij Jans echtgenote Doeti, waarvoor hij de laatste jaren mantelzorger was.

Dat hij ruste in vrede!

Guus van Leeuwe
Bgen der Fuseliers b.d.Voormalig Voorzitter Stichting
Brigade en Garde

In Memoriam Jordy Hollewand

Op 13 april overleed in de leeftijd van net 42 jaar onze zeer gewaardeerde en alom bekende veteraan Jordy Hollewand. Op de kaart stond: "It's funny how memories don't leave like people do". Onze gedachten gaan uit naar de partner en jonge kinderen die Jordy achterlaat. Elders in dit nummer vinden jullie het In Memoriam van Jordy.

Excuses Koning Willem-Alexander op 10 maart

Onze Koning bood op 10 maart tijdens zijn staatsbezoek aan Indonesië excuses aan voor 'de geweldsontsporingen van Nederlandse zijde' tijdens de Politionele acties van 1945 – 1949. Onze Indiëveteranen hebben zich ingezet voor de opdracht om orde en vrede te brengen. Orde brengen is grotendeels gelukt, maar vrede brengen was een onmogelijke politieke opdracht. Er was nog geen centraal Indonesisch gezag en Indonesiërs terroriseerden elkaar; de voorstanders van de zelfstandige republiek Indonesië gebruikten geweld tegen de pro-Nederlandse Indonesiërs en de Nederlandse militairen. Kortom een complexe situatie, waarin de meeste Nederlandse militairen gewoon hun werk deden, maar er helaas ook wel wat excessen waren

te betreuren. Uiteindelijk bleef de Nederlandse regering gewoon te lang vasthouden aan haar koloniale ambities en zwichtte pas na vijf jaar voor de internationale druk. De uitkomsten van het lopende dekolonisatieonderzoek had hier mogelijk een genuanceerder beeld van kunnen opleveren. Nu klinken excuses voor "geweldsontsporingen" weer een beetje als gebrek aan respect en waardering voor de duizenden Indiëveteranen. Maar de echte reden is dat er enkele geweldsexcessen plaatsvonden, maar vooral onze regering de verkeerde besluiten nam, waardoor de Politionele acties 5 jaar (te) lang voortduurden. Gelukkig ontvangen onze Indiëveteranen nog steeds veel waardering en erkenning van de Nederlanders op straat, vooral zichtbaar tijdens de Nationale Veteranen Dag, die helaas dit jaar niet door kan gaan vanwege de coronacrisis.

Ondanks alle aandacht voor Covid-19, is 17 Painbat GFPI gewoon druk met (de voorbereiding op) operationele taken in de komende tijd. Vooral ook het FPP (Fuseliers Performance Program) is een mooi en ambitieus programma om de professionaliteit van GFPI te optimaliseren. We hopen dat het bataljon en de compagnieën wel de tijd blijven vrijmaken om ons als b.d.-ers en veteranen te laten blijven delen in de mooie verhalen over oefeningen en missies; zo blijven we betrokken!

Mogelijk zult u denken, ik hoor niets meer over het uitreiken van het Vaandelopschrift voor Afghanistan, dat klopt helaas, want dat is verschoven naar 2021.

Pas goed op u zelf en laten we ook op elkaar passen in deze corona tijd en ook onze oudere (kwetsbare) veteranen steunen met een kaartje, appje, mail, telefoontje of ander teken van medeleven.

Luitenant Slagter van de Staf van de Brigade, staande in een brencarrier tijdens de intocht op 8 mei. Achter hem is het vaandel te zien, dat een dag eerder werd ingeleverd door de commandant van de Compagnie Aanvullingstroepen, majoor Loorinh van Beeck. Hij had het vaandel een aantal maanden eerder uit Engeland meegenomen, met de bedoeling het te gebruiken bij de intocht in Nederland. Het werd sindsdien vermist.

Een scoutcar van de Verkenningafdeling (Recce) tijdens de intocht op 8 mei. Let eens op de kleding van de Haagse burgers; de oorlogswinter is hen goed aan te zien.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
Stichting Brigade en Garde Dhr. Jan van der Meer	10 april 2020	Bleiswijk
VOSKNBPI De heer J. Taal	3 april 2020	Scheveningen
3de Bataljon GRPI Dhr. J. van Erp Dhr. C.J. de Visser Dhr. E. Knol	onbekend onbekend 26 november 2019	Sittard Middelburg Hasselt
4de Bataljon GRPI Dhr. D. Schut Dhr. C. Klijn	onbekend 6 mei 2020	Zoetermeer Lochem
5de Bataljon GRPI Dhr. J. Merwe Dhr. G. Stefels	27 februari 2020 17 april 2020	Sassenheim De Bilt
6de Bataljon GRPI Dhr. J. Boekstijn Dhr. J.F. van Ede	9 april 2020 19 april 2020	Vlaardingen Amersfoort
7de Bataljon GRPI Dhr. P.A.G. Ariens Dhr. M. van Zijtveld Dhr. Th. P. Leenders Dhr. P.W. Nieuwstad Dhr. C.S. de Vos	8 februari 2020 Onbekend 11 mei 2020 14 mei 2020 20 mei 2020	Rotterdam Tienhoven Oss Den helder Kaatsheuvel
VVVGFI Jordy Hollewand	13 april 2020	Veldhoven

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong, voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

Hoe optimistisch opende ik mijn column in het begin van dit jaar en hoe anders is het verlopen. Ik blikte vooruit naar mooie evenementen, zoals de afsluiting van '75 jaar vrijheid' en natuurlijk de jaarlijkse reünie van onze vereniging die op 20 mei zou plaatsvinden. Maar ook naar 27 juni, de Nederlandse Veteranendag, waar het opschrift "Derafshan 2007" aan ons regimentsvaandel zou worden toegevoegd. De Covid-19 (Corona) crisis gooide echter ernstig roet in het eten. Alle evenementen werden afgelast of uitgesteld. We kregen een soort 'huisarrest' en leerden leven met anderhalve meter afstand tot elkaar. Dat op zich was al niet grappig, maar de vele levens die het virus eiste, was pas echt een internationale -en voor velen een persoonlijke- ramp. Daarbij realiseer ik me dat een deel van onze leden zich in de gevarencategorie bevindt en dat daarmee ook een grote psychische druk kan worden ervaren. Het is voor mij bij het schrijven van deze column onduidelijk of Covid-19, al dan niet bevestigd, levens van onze leden heeft geëist. Ik durf echter met zekerheid te stellen dat het virus ons allen wel op een manier heeft geraakt. Dat stemt mij somber en ik wens iedereen heel veel sterkte toe in deze zeer lastige tijd.

JORDY HOLLEWAND

Nog een zeer somber bericht ontvingen wij op 13 april. Geheel onverwacht overleed ons zeer gewaardeerde en trouwe lid Jordy Hollewand op 42-jarige leeftijd. Verderop in dit blad treft u zijn In Memoriam. Jordy was altijd van de partij bij onze reünies, waar hij erg naar uitkeek. Hij sponsorde ook elk jaar het springkussen waar kinderen dankbaar gebruik van maakten tijdens de reünie en de barbecue. Zijn dood op zich is al triest, maar dat dit gebeurde tijdens de Corona-crisis maakte het nog eens extra zuur. Als gevolg van de afgekondigde RIVM-maatregelen konden namelijk maar een zeer beperkt aantal "Brothers in Arms" daadwerkelijk afscheid van hem nemen. De ere-afzetting die al snel was bedacht en opgetuigd werd door de lokale politie gezien als een 'samenscholing' en daarom verboden. Gelukkig bereikte dat bericht ons vooraf, zodat het niet tot lastige confrontaties heeft geleid. Waar nodig en gewenst zullen wij op een ander tijdstip (mogelijk eind oktober) iets organiseren voor de mensen van SFOR-1 en 5 om Jordy te herdenken. We zullen jullie informeren via de website en onze Facebook-pagina. Ik wens naaste familie en vrienden ook hier veel sterkte met het verwerken van dit grote verlies.

NIEUWE LEDEN IN DE MAAK

Na zoveel somberheid is het tijd voor een lichtpuntje. In Noord-Afghanistan wappert sinds eind april weer het oranje-blauw van ons regiment. Kapitein Dirk Ferwerda van de Dcie voert namelijk in Mazar-e-Sharif het commando over de Multi Nationale Force Protection Compagnie binnen de missie Resolute Support. U vindt elders in deze Vaandeldrager de eerste belevenissen van deze eenheid. Wij wensen hem en zijn mensen een succesvolle missie toe en informeren hen bij terugkomst graag over onze vereniging.

FUSELIERS TOERTOCHT

Op initiatief van onze penningmeester Corné organiseert onze vereniging dit jaar voor het eerst de Fuseliers Toertocht. Dit is een tocht van ongeveer 110 kilometer die per motor, maar voor de echte helden per fiets, gereden kan worden. De start en finish liggen op de kazerne in Oirschot.

De tocht voert onder andere langs de vaandelplaatsen Tilburg en Hedel, maar ook langs andere mooie plekken in het Brabantse land. Hij staat gepland voor 25 sep-

tember en is opengesteld voor alle leden van de VVVGFP (en je bent al lid als je met het invasiekoord bent uitgezonden geweest!) en overige verenigingen die vallen onder de Stichting Brigade & Garde Prinses Irene. Inschrijven kan via Corné Brands (ACM.Brands.01@mindef.nl)

VOORBEHOUD REÛNIES & ACTIVITEITEN

Op onze kalender staat een groot aantal reünies en activiteiten. Te denken valt aan de reünies van BG-10 Deh Rawod (2 okt), 17 Painbat NNG (9 okt) en de Parade-eenheid VOSIB (21 nov), maar ook de herdenking bij het Nationaal Indië Monument (5 sep) en de bovengenoemde Fuseliers Toertocht. Op het moment van schrijven is nog niet bekend in welke mate de dan geldende RIVM-maatregelen (in verband met Corona) van invloed zijn op het al dan niet doorgaan van deze happenings. Houd daarom goed de website en de Facebook-pagina van onze vereniging in de gaten, want daar wordt u in de loop van de tijd verder geïnformeerd. (redactie: inmiddels is bekend dat de herdenking in Roermond op 5 september zonder publiek zal plaatsvinden)

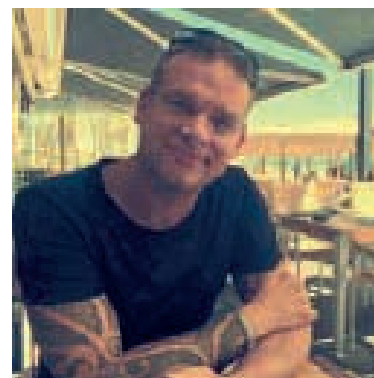
Ik hoop u binnenkort bij één van onze activiteiten in goede gezondheid te mogen treffen!

Uw voorzitter.

In Memoriam: Jordy Hollewand

12 maart 1978

13 april 2020

Op 13 april is op 42-jarige leeftijd Jordy Hollewand overleden. Geheel onverwacht is een hardwerkende echtgenoot, vader en zeer geliefd lid van de VVVGFP weggerukt uit ons midden.

Jordy kwam in januari 1996 bij ons Regiment en werd als chauffeur YPR Zware Mortieren geplaatst bij de SSVOSTcie. In deze functie ging hij mee op uitzending naar Bosnië met de A-cie (onder de vlag van 101 Tankbataljon). Na deze functie werd hij chauffeur voor de compagniescommandant en tevens rechterhand van de compagniesadjutant. In deze functie ging hij wederom naar Bosnië (SFOR-5). Naar eigen zeggen was dit zijn mooiste dienstervaring: de “drie-eenheid” Bart Spijkers, John van de Griendt en hij...het was voor hem in één woord geweldig.

De Vuursteen bleef trekken en zodoende keerde hij na enkele jaren terug als chauffeur YPR bij het vuursteuncoördinatiecentrum. Tijdens deze periode heeft hij onder andere meegewerkt met het organiseren van het 65-jarig bestaan van het regiment. In 2001 verliet hij ons bataljon en ging over naar 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers (toen nog in Seedorf) om daar Sergeant Zware Mortieren te worden. In 2003 verliet Jordy Defensie en maakte hij de overstap naar Justitie. Daar begon hij als groepsleider in een jeugdgevangenis om vervolgens later een eigen zorgorganisatie “Acuut Woonbegeleiding” in Tilburg, Eindhoven, Helmond en Venlo op te zetten.

Jordy was vanaf het eerste uur lid van de VVVGFP. Hij keek ook elk jaar uit naar de reünie om een biertje te drinken en gezellig bij te praten met oude bekenden. Jordy we zullen je vreselijk missen!

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Andy van Dijk

In de vorige Vaandeldrager (nr. 132) daagde de Regimentscommandant de leden van het Regiment uit om hem te informeren over – het ontstaan en gebruik van – het credo “Volo et Valeo”. Die uitdaging kon ik natuurlijk niet aan mij voorbij laten

gaan en tijdens het “corona-huisarrest” heb ik de handschoenen opgepakt en ben ik in de regimentsgeschiedenis gedoken. De regimentsgeschiedenis is buitengewoon goed beschreven in de vele artikelen van “De Vaandeldrager” (www.fuseliers.nl/vaandeldrager) en het bekende oranje-blauwe boek “Garderegiment Fuseliers Prinses Irene”. De Vaandeldragers en het regimentsboek zijn door de jaren heen uit-

gegroeid tot een waardig regimentsarchief en dienden beide als bron voor dit artikel.

Oorspronkelijk tegeltje nieuwe 17 Painfbat GFPI

Motto of credo

De eerste aanzet voor een motto of credo voor het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (GFPI) werd in 1992 gegeven met de overheveling van de regimentstraditie GFPI van 13 Painfbat (Schalkhaar) naar 17 Painfbat (Oirschot). Het overnemen en voortzetten van de regimentstraditie GFPI was een duidelijk gegeven (opdracht), maar er was ook een behoefte aan een eigen – Oirschotse - identiteit. Een van de manieren om hier zo goed mogelijk invulling aan te geven was het ontwikkelen van een eigen motto of credo.

De wijze waarop de keuze voor het credo “Volo et Valeo” tot stand is gekomen heb ik niet terug kunnen vinden, maar de toenmalige Regimentscommandant (Luitenant-kolonel der Fuseliers Leen Noordzij) en zijn Hoofd Sectie S1 tevens Regimentskapitein (Kapitein der Fuseliers Peter Aerts) maakten op het buitengewoon appel op de Regimentsjaardag op 11 januari 1993 het credo bekend. Dat werd als volgt (in “De Vaandeldrager” nr. 31 blz. 9) beschreven: “Op deze regimentsjaardag werd tevens het motto “de strijdkreet” voor het parate bataljon, geïntroduceerd. Gekozen werd voor “Volo et valeo”, hetgeen zoveel betekent als “Ik wil en kan het.” Tevens kwam er een gekleurd borstembleem met dit credo voor op het nieuwe gevechtstenu (van groen naar camouflage). Dit gekleurde embleem werd na enkele jaren vervangen door een geheel zwarte versie.

Ontstaan motto “Volo et Valeo”

Tekst: Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij
&

Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts

Het 17e Pantserinfanteriebataljon werd in 1987 omgevormd van Regiment Chassé, naar Regiment Limburgse Jagers (RLJ) en binnen vijf jaar, na het verschijnen van de defensienota in november 1991, kreeg het bataljon te horen dat het wederom omgevormd zou worden, nu tot Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (GFPI), hetgeen aldus geschiedde op 10 juli 1992.

Hoe leg je een eenheid uit dat als “traditie het bindmiddel van de eenheid is”, het dan toch mogelijk is, om zo’n eenheid twee keer binnen vijf jaar om te vormen?

In de tijd van de voorbereiding van omvorming naar GFPI was Luitenant-kolonel Leen Noordzij de Bataljonscommandant en Kapitein Peter Aerts zijn Hoofd Personeelszaken. Na een bezoek aan de toenmalige Regimentscommandant Luitenant-kolonel Herman Bokhoven om kennis te nemen van alle regimentswetenswaardigheden en de aansluitende

deelname aan de Verenigingsmaaltijd op de Westenbergkazerne in Schalkhaar, waarin wij ons hebben gepresenteerd aan de aanwezige officieren en oud-officieren van het GFPI, keerden we laat in de avond terug naar onze thuisbasis (zie eventueel ook het artikel ‘25 jaar Fuseliers in Oirschot’ in Vaandeldrager 122). Onderweg keken wij elkaar zorgelijk aan. Een lange waslijst aan regimentsactiviteiten werden wij geacht voort te zetten in Oirschot na de overdracht. Dat waren wij niet gewend. Het RLJ waartoe het 17e toen behoorde, deed in Oirschot weinig aan traditie. Het RLJ bestond toen nog uit meerdere bataljons en 42 Pantserinfanteriebataljon RLJ in Seedorf was het aangewezen bataljon om de traditie van RLJ te bewaken. Zij hadden het vaandel RLJ in beheer, organiseerden de regimentsdiners, beheerden het museum en het monument, etc. En wij vonden dat in Oirschot prima.

“Wij-gevoel”

Traditie en eenheidsvorming zijn de basis voor het “wij-gevoel” van een onderdeel. Het gevoel “ergens bij te horen” geeft kracht en spirit om een taak uit te voeren in alle omstandigheden. “Trots zijn op” en “vertrouwen hebben in” de eigen eenheid zijn bewezen force multipliers (Esprit de Corps of korpsgeest). Herkenbaarheid en uniciteit werken als katalysatoren. Een pakkend motto, credo of lijfspreuk maakt hier ontegenzeggelijk deel van uit en verbindt de leden van het onderdeel. Bekende voorbeelden hiervan zijn: “Nunc aut Nunquam” (“nu of nooit”) van het Korps Commandotroepen en “Qua patet orbis” (“Zo wijd de wereld strekt”) van het Korps Mariniers.

Pas later merkten wij dat de ‘waslijst’ ook wel wat “gebakken lucht” bevatte. Zo stelde het museum nog niet veel voor en de band met de oud-strijders was veel minder intensief dan men ons wilde doen geloven. Zaken als een tekst op de regimentsmars en een motto ontbraken. Dus na enig intern beraad, we wilden van de overdracht wel een succes maken en geen verwijten achteraf, hebben wij de ‘waslijst’ eigendunkelijk nog wat uitgebreid.

We dachten na over een motto of lijfspreuk voor ons bataljon. Veel Korpsen en Regimenten hadden er al een, zoals bijvoorbeeld het Korps Commando Troepen (“Nunc aut Nunquam”), en ook het Regiment Limburgse Jagers, maar die was (toen) veel te lang.

Het idee was geboren en wij zouden op zoek gaan naar een Latijnse spreuk. Maar ja, wie benader je hiervoor en/of waarnaar ben je op zoek? Op de Sectie SI werkte een oud-vwo-leerling* als dienstplichtig soldaat schrijver en met hem werd het idee besproken en

diverse militaire voorbeelden gedeeld. Hij stelde voor om zijn oud-leraar Latijn te vragen of die kon helpen. Zogezegd, zo gedaan! We schreven een verzoek waaruit bleek waaraan de lijfspreuk moest voldoen:

1. kort en bondig
2. zowel herkenbaar in Latijn als de vertaling
3. ergens voor staan

Uiteindelijk ontvingen wij een lijstje met tien Latijnse spreuken. Drie werden er geselecteerd en de Bataljonscommandant en zijn ondercommandanten hebben uiteindelijk “Volo et Valeo” = “Ik wil en kan het” gekozen als motto voor ons Regiment. Bij de eerste Regimentsjaardagviering in Oirschot, 11 januari 1993, is toen de lijfspreuk officieel geïntroduceerd.

** Helaas is het (nog) niet gelukt de naam van de dienstplichtig soldaat schrijver en/of zijn oud-leraar Latijn te achterhalen. Jarenlang is het lijstje wel bewaard door toenmalig Regimentskapitein Peter Aerts, maar is het toch verloren geraakt bij een van de vele verhuizingen naar het buitenland...*

Volo et Valeo

Regimentsboek

Bij de viering van het zestig jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in 2001 werd het bekende oranje-blauwe regimentsboek (Sonnemans, Verweij e.a.) geïntroduceerd. Hierin werd het credo op bladzijde 138 als volgt beschreven; “Het Regiment voert in 1992 het motto in “Volo et Valeo” (“ik wil en kan het” of “willen is kunnen”). Het gebruik van het credo was inmiddels verwaterd en werd nieuw leven ingeblazen door de Regimentsjongste; Eerste-Luitenant der Fuseliers Jeroen Schouten (op dat moment de jongste officier alias “het kalf”). De traditie schrijft voor dat de Regimentsjongste tijdens de jaarlijkse verenigingsmaaltijd van de Vereniging van Officieren der Garde Fuseliers Prinses Irene (VVOGFPI) het woord mag richten tot de leden. In zijn toespraak op 31 augustus 2001 komt hij tot de volgende diepere betekenis van het credo; “Wanneer we dit credo koppelen aan een doelstelling die we SAMEN nastreven, maakt dit ons sterker en dan zijn we in staat om samen dingen te bereiken. De betekenis die ik dus aan “Volo et Valeo” geef is: Als we samen willen, dan kunnen we ook DAT bereiken wat we SAMEN nastreven. En als officier behorend bij dit garderegiment, zal ik dit ook uitdragen”.

Het was daarna de aantredende Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Harold Jacobs (december 2001) die stevast zijn rubriek in de Vaandeldrager

afsloot met “Volo et Valeo” en daarmee de trots op en de verbonden-

heid binnen het Regiment onderstreepte. Tot op de dag van vandaag wordt dat door zijn opvolgers voortgezet, wordt het credo inmiddels ook in andere correspondentie (social media) en door meerdere (oud)Fuseliers gebruikt. (Oud)Fuseliers herkennen het credo en voelen de onderlinge verbondenheid. In essentie kun je stellen dat het initiële streven uit 1992 naar een eigen – Oirschotse – regimentsidentiteit en herkenbaarheid op dit moment een gedegen fundament vormt onder het Esprit de Corps van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en de derde pijler van “Vechten, Vernieuwen en Verbinden”.

Volo et Valeo

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Overweldigende belangstelling voor de veteranen

Het was een grote verrassing dat ik eind april een kaart van Sil, Martijn en Koen, Fuseliers van de Romeo groep, Antitank, 17 Delta Compagnie, ontving. Ze wilden mij op die manier hun respect tonen en hun bewondering uitspreken voor wat ik in de oorlog had

gedaan. Ook de Fuseliers zijn momenteel veel thuis en nemen aan dat dit ook voor mij geldt en dat is ook zo. Ik was bijzonder blij met hun kaartje. Nogmaals dank hiervoor!

75 jaar herdenken en vieren

We hadden natuurlijk allemaal al plannen voor 4, 5 en 8 mei, die door het Coronavirus helaas niet doorgingen.

Op 4 mei zou ik normaal gesproken een krans leggen op de Dam. Ik had al lang voor de vierde mei bericht gekregen van het Comité 4 en 5 mei dat de kranslegging op een andere manier zou plaatsvinden, omdat gebleken was dat onze generatie van kransleggers niet allemaal meer goed ter been zijn. De veteranen die waren uitgenodigd om de krans te leggen werden verzocht om een kind of kleinkind te vragen, die in enkele woorden moest vertellen wat zijn of haar vader of grootvader in de oorlog had gedaan en dan zou die daarna de krans te leggen. Mijn zoon Ruud was bereid om die taak te vervullen. Wij waren weken geleden al naar Amsterdam gegaan om te oefenen. Groot was de teleurstelling dat we nu niet naar de Dam mochten komen op 4 mei, maar dat jongeren van de scouting de kransen zouden leggen. Het was een verrassing voor mij en mijn zoon Ruud dat via een groot scherm wij toch samen virtueel op de Dam aanwezig waren. Mijn kleindochter Karin maakte

de foto, vanaf het televisiescherm, van haar vader en mij samen met het koningspaar op de Dam.

“Pa heeft zijn medicijnenstudie afgebroken om tegen het onrecht te vechten. Via de Pyreneeën is hij naar Engeland uitgeweken. Vanuit Normandië vocht hij met de Prinses Irene Brigade voor onze vrijheid. Vandaag legt hij een krans ter nagedachtenis aan alle omgekomen militairen en koopvaardijpersoneel”.

Ondanks alles was het een hele waardevolle herdenking en heb ik grote bewondering voor de rol van Zijne Majesteit Koning Willem Alexander en de manier waarop hij deze 4de mei gestalte gaf.

High Tea van Kasteel Maurick

In de middag van de 2de mei kwam Jan van Lieverloo met zijn zoon Niek, die mede-eigenaar en chef-kok is van Kasteel Maurick in Vught, naar Den Haag met een overheerlijke High Tea. Die dag was het precies 77 jaar geleden dat ik, samen met vriend Bob Tusenius, naar Engeland vertrok om me aan te sluiten bij de Prinses Irenebrigade.

Niek van Lieverloo vertelde later in de krant: “We hebben warme banden met de nu 96-jarige generaal Hemmes en de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Ne-

derlandse Brigade Prinses Irene. We hebben grote bewondering voor hen omdat zij vanaf de landing in Normandië samen met de geallieerden meewerkten aan de bevrijding van Europa en Nederland in het bijzonder. Kasteel Maurick is een prachtige historische locatie en we geven graag bijzondere aandacht aan belangrijke historische mijlpalen. Nu we 75 jaar Nederlandse bevrijding vieren hebben we onze allereerste high tea voor thuis aan Rudi Hemmes aangeboden. Via hem eren we ook alle in leven zijnde Engelandvaarders van de Prinses Irene Brigade. Deze brigade werd tijdens de Tweede Wereldoorlog opgericht in Engeland, het land waar de traditie van high tea zijn oorsprong vindt.”

Dat is toch een prachtig gebaar en we hebben heerlijk gesmuld van alle lekkers.

Herdenking van de bevrijding van Den Haag

Op 8 mei helaas geen grote herdenking van de bevrijding van Den Haag, waarbij normaal gesproken HKH Prinses

Irene aanwezig zou zijn geweest. Om op gepaste wijze bij dit moment stil te staan en de oorlogsslachtoffers te herdenken werden er door de burgemeester van Den Haag en onze regimentscommandant twee kransen gelegd bij de Grote Kerk. Helaas waren daar geen televisiebeelden van! Het was wel een grote verrassing toen de bel ging en de Regimentscommandant George Dimitriu en zijn Bataljonsadjutant Joost Borrenbergs samen met een fotografe voor de deur stonden voor een kopje koffie. Wij waren bijzonder getroffen en blij met dit bezoek.

Ik hoop voor ons allemaal dat er snel een einde aan deze Corona ellende komt zodat er weer gelegenheid is om elkaar in Oirschot bij het Regiment te treffen. Tot die tijd: Blijf gezond en zorg goed voor elkaar!

Ik blijf aan u denken!

Herdenking D-Day Normandië

Vorig jaar werd 75 jaar D-Day in Normandië groots gevierd en herdacht. Helaas een schril contrast met dit jaar, mede als gevolg van de Coronacrisis. Toch is de 76-jarige herdenking van de invasie niet zo maar voorbij gegaan. Met een speech van de Nederlandse ambassadeur in Frankrijk en een bloemenhulde door de Nederlandse Defensie Atta-

Tekst: Nelleke Swinkels-van de Vorst

ché in Frankrijk, kolonel Sander Luitjen. Hij legde op 6 juni namens het regiment en de VOSKNBPI een krans in Arromanches. Zo waren we toch verbonden met de plek waar 76 jaar geleden de bevrijding van Europa begon en waar de roots liggen van ons regiment.

Hoogwaardigheidsbekleders op een bijna leeg plein in Arromanches

En Minister Bijleveld verwoordde het op 6 juni op de website van het Ministerie als volgt:

"Ik weet zeker dat er heel veel mensen zijn die denken aan onze geallieerde bevrijders; aan mensen als Rudi Hemmes, Max Wolff, en Karel Zwart. Wij zijn hun dankbaar. Dat uiten we nu op veilige afstand. Maar zodra het kan, komen we weer samen - schouder aan schouder, hand in hand, liefst met een borrel!"

Kolonel Sander Luijten met de oud-burgemeester Patrick Jardin (midden) en de huidige burgemeester Marcel Bastide (foto niet helemaal Corona proof (-))

Krans van het Regiment, gelegd door de Defensie Attaché, Kolonel Sander Luijten

Soldaat Frans Vogelsang uit Breda, op wacht voor paleis Noordeinde. Dit paleis werd bewaakt door Gevechtsgroep I; Ruygenhoek door Gevechtsgroep II en Huis ten Bosch door Gevechtsgroep III. De tekenaar Jan Lavies heeft van de bewaking van Noordeinde een tekening gemaakt die als "bevrijdings briefkaart" is uitgegeven.

Een Haagse schone is in uniform gestoken en mag zo de intocht beleven. De Brigademan naast haar is gewond geraakt tijdens de strijd. Hiervan getuigt zijn ooglap maar ook de gewondenstreep (verticaal, op zijn mouw, boven de seinvlaggen). Het is eigenlijk de voorloper van het huidige Draaginsigne Gewonden).

Onmiddellijk werd begonnen met het oppakken van "foute" Hagenezen: NSB-ers voornamelijk. De Duitse militairen werden niet krijgsgevangen genomen. Zij verlieten de stad onder eigen kader, vaak nog compleet bewapend.

Stöner-Meijwaardbrug in Oirschot

Tekst: Richard van de Velde

De gemeenteraad van Oirschot is begin mei 2020 akkoord gegaan met het voorstel van B&W om de fiets-en wandelbrug over het Wilhelminakanaal in Oirschot de naam Stöner-Meijwaardbrug te geven. Daarmee worden twee militairen van de Prinses Irene Brigade geëerd, die eind oktober 1944 door Duitse beschietingen bij de bevrijding van Oirschot om het leven kwamen.

De enige herinnering aan hen is nu een plaque in kapel De Heilige Eik aan de Proosbroekweg in Oirschot. Vrijwel niemand weet meer wie zij waren en hoe ze om het leven gekomen zijn.

De 26-jarige Willem Meijwaard was lid van het korps Mariniers en sloot tijdens de oorlog aan bij de Prinses Irene Brigade. Hij overleed in de buurt van Oirschot op 18 oktober 1944. Hij was met een medesoldaat bezig om een nieuwe dug-out te maken bij het kanaal, toen vlakbij een Duitse granaat insloeg.

Meijwaard werd in de hals getroffen door een van de scherven en overleed ter plaatse. Willem ligt begraven op de militaire begraafplaats Grebbeberg in Rhenen.

Rinus Stöner overleed op 22 oktober 1944. Hij lag met zijn peloton, met commandant Ton Herbrink, aan de zuidoever van het Wilhelminakanaal en maakte deel uit van een verkenningspatrouille, die in de vroege ochtend in bootjes naar de noordkant probeerde te komen. Halverwege werden ze bestookt door Duits mitrailleurvuur. Stöner werd

geraakt en door zijn kompaan naar de zuidoever gezwommen, maar overleed een dag later in het Binnenziekenhuis in Eindhoven. Rinus werd 20 jaar en is begraven op het militaire Ereveld in Mierlo.

In gesprekken die Richard van de Velde voerde met de inmiddels overleden Tony Herbrink, werd hem duidelijk dat hij zich als pelotonscommandant zijn hele leven verantwoordelijk voelde voor de dood van Rinus Stöner. Van de Velde was daar erg van onder de indruk en dat was de reden dat hij in 2015 in de lokale krant van Oirschot een paginagroot artikel plaatste en aandacht vroeg voor deze omgekomen militair. Hij gaf de gemeente een tip om de nog te bouwen zgn. langzaamverkeersbrug over het Wilhelminakanaal naar deze Rinus Stöner te vernoemen. Enkele maanden later reageerde de bekende wieljournalist Fred van Slogteren, die familie bleek te zijn van Rinus, op dit artikel. Van de Velde vroeg hem om ook contact op te nemen met de burgemeester van Oirschot. Dat was niet tegen dovemansoren gezegd, want hij zette zich met hart en ziel hiervoor in en schakelde ook het Eindhovens Dagblad in, dat enkele weken later Tony met een grote foto bij de plek des onheils in de krant afbeeldde. Vervolgens hebben Fred en Richard verschillende keren overleg gevoerd met het gemeentebestuur over realisatie van hun plannen en dat had gewenste effect!

Ook oud-aalmoezenier Jan van Lieverloo en Peter Aerts, die in Oirschot woonachtig zijn, hebben hiervoor gelobbyd. De werkelijk prachtige Stöner-Meijwaardbrug zal nu eind mei 2020 in gebruik worden genomen, maar vanwege het Coronavirus pas in het najaar officieel worden geopend.

Straatnamen voor Hedelse gesneuvelde Brigadisten

Tekst: Richard van de Velde

Tussen 22 en 26 april 1945 voert de Prinses Irene Brigade zware strijd in Hedel en lijdt daar haar grootste verliezen in de veldtocht, maar liefst twaalf strijders sneuvelen. Na de oorlog eert de gemeente hun toenmalige commandant A.C. De Ruyter van Steveninck met een straatnaam.

Bijna 75 jaar later wordt op initiatief van D'66-wethouder Michiel de Raaf van de gemeente Maasdiel, waar Hedel nu onder valt, unaniem een voorstel aangenomen door het gemeentebestuur om in de nieuwbouwwijk Groene Akkers straten te vernoemen naar deze gesneuvelde Brigadisten. Ook wordt er een informatiebord in de wijk geplaatst met daarop de korte levensverhalen van deze jonge slachtoffers. De nieuwe wijk zal waarschijnlijk geen twaalf straten tellen. De eerste drie straten worden vernoemd naar de mannen die postuum zijn onderscheiden: Steven Kraaij uit Putten (Bronzen kruis), Cees Picokrie uit Tilburg en Peter Ligtoet uit Rotterdam (Bronzen leeuw).

Steven Kraaij

Steven Kraaij wordt in 1919 geboren in Bijsteren, net buiten Putten. "Steeff" komt als dienstplichtig militair terecht in de zgn. Peel-Raamstelling. Door de grote overmacht van de Duitsers wordt zijn onderdeel 10 mei 1940 onder de voet gelopen en vlucht hij met enkele manschappen via Antwerpen naar Zeeuws-Vlaanderen. Na de capitulatie van dit stukje Nederland, gaat hij langs de Belgische kust naar Duinkerken en ziet kans met een boot naar Engeland te ontkomen.

Steven Kraaij

Steeff maakt in Engeland eerst deel uit van het Nederlandsch Legioen, de voorloper van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Na de Duitse inval in Nederland zijn Suriname en De Nederlandse Antillen ook in oorlog met Duitsland. De oliaffinerijen en bauxietmijnen zijn een potentieel doelwit voor eventuele Duitse aanvallen. De roep om beveiliging hiervan wordt groter en in het najaar van 1941 wordt een beroep gedaan op de dan zo genoemde Prinses Irene Brigade om manschappen hiervoor te leveren. Steeff is één van de 156 vrijwilligers die naar Suriname wordt gedirigeerd. Ze worden hier ingezet voor wachtlopen bij het paleis van de Gouverneur, fort Nieuw Amsterdam en de Prinses Irene-kazerne, het Duitse interneringskamp, vliegveld in wording Zanderij, Albina aan de Marowijne rivier en later voor bewaking van Nederlands eerste en enige concentratiekamp Jodensavanne.

Steeff trouwt in november 1943 in Paramaribo met Florry Schloss en keert twee maanden later na een gevaarlijke bootreis weer terug in het basiskamp van de Brigade in het Engelse Wolverhampton.

Na een maandenlange, intensieve training landt Steeff met zijn onderdeel op 7 augustus 1944 in Normandië, trekt door Noord-Frankrijk en maakt de zware gevechten mee nabij Beringen in België. Na een verblijf rond Grave en hevige gevechten bij Tilburg, vertrekt de Brigade naar Walcheren en Noord- en Zuid-Beveland, met als taak de kuststrook te bewaken en te verdedigen tegen eventuele Duitse aanvallen.

In de laatste fase van de oorlog bevindt Steeff zich met de Irene Brigade tegenover Hedel in fort Crêvecoeur. Via de radio heeft hij ondertussen vernomen dat zijn geboorteplaats Putten inmiddels bevrijd is en hij dient een verzoek in om een bezoek aan zijn familie te mogen brengen. Hij krijgt helaas geen permissie, omdat er nog "een klein klusje staat te wachten in de Bommelerwaard". Het aanvalsplan Operatie Orange behelst het volgende 'de Irene Brigade moet bij Hedel de Maas oversteken, dat gebied consolideren en optrekken richting Kerkdriel; de Engelsen zullen hetzelfde doen bij Alem, ook naar Kerkdriel gaan en samen met de Nederlanders een bruggenhoofd vormen dat als opstap zou dienen om verder noordwaarts te trekken en de brug bij Zaltbommel te veroveren.' Op 22 april om middernacht 24.00 uur gaat de operatie van start.

Steeff is ingedeeld als schutter van een Vickers-mitrailleur bij de ondersteuningsgroep van Kapitein Post. Samen met het vierde peloton van Luitenant Rueb verdedigt hij stellingen bij het viaduct onder de weg Zaltbommel - Den Bosch. Zijn positie boven op een dijk blijkt echter te gevaarlijk: hij wordt getroffen in zijn hoofd door een sluipschutter. Hij sneuvelt op 23 april 1945, enkele dagen voor zijn 26ste verjaardag. Onder het viaduct krijgt hij een voorlopig veldgraf, waarvan het veldkruis nog steeds in het bezit is van zijn 81-jarige zus Riek. In augustus 1945 wordt hij op verzoek van de familie herbegraven op de Oude Begraafplaats te Putten, waar zijn indrukwekkend graf met zijn helm nog steeds in het oog valt.

Steeff krijgt in maart 1946 postuum het Bronzen Kruis, wegens "Moedig en beleidvol optreden getoond tijdens de gevechten bij Hedel in april 1945."

Cees Picokrie en Peter Ligtoet

Cornelis "Cees" Picokrie wordt in 1924 in Moergestel geboren, maar verhuist met zijn ouders naar Tilburg. Hij is ongehuwd en huisschilder van beroep.

Rotterdammer Peter Ligtoet wordt op 6 juni 1921 geboren. Hij en Cees Picokrie krijgen als oorlogsvrijwilliger vanaf begin 1945 in de Cort Heijligers-kazerne in Bergen op Zoom een acht-weekse opleiding van de legendarische Zuid-Afrikaanse commandant van de Aanvullingstroepen, majoor Looringh van Beeck. Deze compagnie groeit uit tot zo'n 1000 man. Begin april 1945 wordt hiervan een groot aantal naar de Brigade gestuurd ter vervanging van de Mariniers, die net zijn vertrokken. En velen van hen krijgen "op de valreep" nog de vuurdoop bij Hedel, die aan zeven van deze 'aanvullers' het leven zal kosten.

Uit verslagen over die strijd is nog af te leiden hoe Cees en Peter om het leven zijn gekomen.

Cees Picokrie

Toen op 25 april de geconcentreerde aanval bij het viaduct was afgeslagen, kreeg het peloton van Sergeant-majoor Schoenen de volle laag. Zijn voorste sectie werd volledig onder de voet gelopen. De sectiecommandant en zijn opvolger werden gewond afgevoerd. Soldaat Ligtvoet nam de leiding. Hij gaf zijn helper de opdracht om de rest van de sectie terug te trekken en bleef zelf achter met zijn Brenmitrailleur. Minstens vijf Duitsers werden gedood. Ligtvoet keek om en zag dat de mensen van zijn sectie zich hadden teruggetrokken. Toen besloot hij om zelf ook te vertrekken. Hij sprong op, maar werd onmiddellijk geraakt. Gewond viel hij in de schuttersput terug. Een Duitse steelhandgranaat maakte enkele minuten later een einde aan het leven van de 23-jarige militair.

Peter Ligtoet

"Van Gevechtsgroep III sneuvelde die morgen de soldaat Picokrie, een Tilburgse jongen van 20 jaar, tijdens een heldhaftige actie als brenschutter."

Verschillende gesneuvelde Brigadisten liggen tot 1949 midden in het dorp begraven. Peter ligt nu op het Militair ereveld Grebbeberg en Cees heeft een indrukwekkend graf met helm op de R.K. Begraafplaats Sint Joseph in Tilburg.

Zowel Peter als Cees krijgen voor hun heldhaftige optreden postuum bij K.B. no. 7 van 12 juli 1945, de Bronzen Leeuw. Het gezin van Peter Ligtoet wordt erg zwaar getroffen, want op 11 maart 1945 overlijdt zijn vader Antonius Hermanus Ligtoet als dwangarbeider in Wisch, nabij Apeldoorn. Hij ligt begraven op het Ereveld te Loenen.

Grafsteen Cees Picokrie in Tilburg

A.C. de Ruijter
van Steveninckstraat

Helaas is destijds in de straatnaam van de commandant een foutje geslopen.
(Foto: M. de Raaf)

Gedicht bij gelegenheid van 75 jaar bevrijding

Tekst: Frans van der Meeren, secretaris VOSKNBPI

Het is alweer 80 jaar geleden,
Dat ons landje werd bezet.
Door het Duitse nazi leger,
We hebben, het jammer genoeg, toen niet gered.
Het werden vijf afschuwelijke jaren,
Van onderdrukking en geweld.
Vervolging en fusillieren,
Een mensenleven werd niet geteld.
Razzia's, joden vervolging,
Arbeidsinzet, onderduiken,
Voedselroutes, hongervinter,
Voedsel werd steeds minder.
6-6-1944 Invasie,
Plotseling in Duitsland consternatie.

75

Rusland trok aan de oostkant op,
Heel Europa op z'n kop.
Strijd van man tot man werd er gestreden,
Angst werd snel vermeden.
Duizenden vonden, voor onze VRIJHEID, daar hun dood,
Ver van huis, door heel veel lood.
Na 5 lange jaren,
Voor velen met veel verdriet.
Kwam er een einde aan de oorlog,
Tot nu toe, VRIJHEID in het verschiet.
Dank geallieerde legers,
Maar blijf altijd maar alert.
Want het kan opnieuw gebeuren,
Dat plots weer iemand vecht.

De Haagse bevolking was compleet uitgehongerd. Boven "de grote rivieren" was Nederland nog bezet, terwijl het zuiden was bevrijd. Aanvoerlijnen waren doorgesneden en alle voorraden voor burgers waren gedurende de winter volledig uitgeput.

Een 6-ponder anti-tank geschut op de Alexanderkazerne aan de Van Alkemadeaan. Deze kazerne lag tegenover de Frederikkazerne en is inmiddels gesloopt en het terrein is in gebruik voor het Internationaal Strafhof. Op de achtergrond is een in beslag genomen Duitse dienstauto te zien.

Opstellen voor een parade door de stad op 21 mei. Personeel en voertuigen zijn van de Batterij Artillerie (114 markering op een motor) en staan op de Frederikkazerne aan de Van Alkemadeaan. Let op de witte koppels en enkelstukken. Bij gebrek aan ceremoniële en geklede tenues, werd de normale uitrusting voorzien van witte blanco. De Britse militaire politie was hier niet blij mee, want hiermee waren zij normaal herkenbaar.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste): H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271. Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) e-mail: tvalst@kpnmail.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFP

Van de redacteur Majoor der Fuseliers Arjan Luyten

Beste allemaal, in de eerste plaats ook vanuit mijn zijde de hoop dat ieder nog in goede gezondheid verkeert. Ik ben me ervan bewust dat deze periode ook voor onze Indië- veteranen en hun naasten grote gevolgen op allerlei vlakken heeft. Herdenkingen en reünies zijn afgelopen periode komen te vervallen. Inmiddels is bekend dat de Herdenking bij het Nationaal Indië-monument op 5 september vanwege de Corona crisis op aangepaste wijze zal plaatsvinden, zon-

der publiek! Vanuit het Regiment houden we alles scherp in de gaten en zullen iedereen op de hoogte houden.

Deze editie borduren we voort op het gedenkboekje van Theo Masselink van het 4e bataljon.

Ik wil eenieder alle goeds wensen en hoop dat de Vaandel-drager u wat afleiding kan bieden.

GEDENKBOEKJE VAN HET 4e bataljon GARDE REGIMENT PRINSES IRENE 1946-1950

Door Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Voorwoord:

Oost-Java

In dit boekwerkje zijn een aantal belevenissen, indrukken en avonturen vastgelegd van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene, een onderdeel van de 4e Infanterie Brigade.

Het vormt geen romantisch verhaal over de periode, die ons onderdeel van de Koninklijke Landmacht doorbracht, een korte periode tijdens de eerste politionele actie op Midden Java, en daarna op Oost Java. Het is evenmin een saai verslag over de jaren 1946 t/m 1950, waarin onze vrienden streden voor Orde en Vrede, maar het is een bundel herinneringen aan grote en kleine gebeurtenissen zoals wij deze hebben beleefd.

Het is mijn bedoeling om 'n aantal indrukken te bewaren in een tekeningetje of een gedichtje. Wat u in dit boek zult vinden is op de eerste plaats de eigen beleving van deze drie jaren tropendienst. Ook heb ik dankbaar gebruik gemaakt van het door Jan Baas geschreven gedenkboek van de mannen v/h Motortransport 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene.

Jan Baas schrijft in zijn boek een stuk eigen beleving van elke chauffeur van dat motortransport.

De een vertelde een aaneengesloten verhaal, de ander noteerde indrukken, een derde schreef voor hem belangrijke

voorvallen op, maar ook uit de brieven die vanuit Indië naar Nederland werden gestuurd, en bewaard zijn gebleven, zijn vele herinneringen opgehaald.

Getracht is uit dit vele materiaal een keuze te doen die spreken tot hen die het mee beleefden, maar ook tot hen die geïnteresseerd zijn in het hetgeen de militairen hebben beleefd in de jaren 1946 t/m 1950.

Dit boek bevat dan ook geen Literair- verantwoord heldendicht, maar lees hoe de "Jongens over zee" met hun eigen woorden vertellen van het land en het volk, van hun zware werk en hun worsteling en, van hun moeilijkheden en hun verlangens, van hun angst en hun vreugde, hun wensen en hun teleurstellingen, daar in die jaren op Midden- en Oost Java. De gedachte was met de illustratie een klein beeld te geven waarover is geschreven. De foto's in het verhaal zijn afkomstig uit een tijd dat er vaak gebruik werd gemaakt van fototoestellen waarmee het onmogelijk was een belichting enz. in te stellen.

Verder zijn door mijzelf 'n groot aantal herinneringen toegevoegd.

1946-1950

Herinneringen en belevenissen in het vierde bataljon Garde Regiment Prinses Irene vanaf november 1946 tot 27 maart 1950.

Van de in die tijd nog geheten Minister van Oorlog werd een belangrijk uitziende brief op mijn thuisadres bezorgd met daarin de oproep om mij op de 7e november 1946 met de eerste gelegenheid per openbaar vervoer naar Arnhem te begeven en mij te melden in de Menno v. Coehoornkazerne. Dit op straffe van: maximaal tien jaar gevangenisstraf. Nogal mild afstekend tegen wat wij de laatste vijf jaren van de Duitse bezetter gewend waren, de minimale straf van erschossen zu werden. Goedgelovig gevolg gevend aan de oproep ben ik deze dag om 07.00 uur met de eerste bus dan maar vanuit mijn woonplaats naar het station in Zutphen gereisd om dan de trein naar Arnhem te nemen. Bij elkaar genomen reistijd ca. 2 uur.

Menno van Coehoornkazerne

Nog een half uur lopen naar de kazerne om mij dan tegen half tien te melden bij de wachtcommandant met de mededeling dat ik zo'n brief had gekregen met de oproep vandaag hier aanwezig te zijn om mijn dienstplicht te vervullen. Wat verbaasd werd mij gevraagd om dan voorlopig hier maar zolang plaats te nemen tot ik werd geroepen. Okè, daar zat ik dan met de achterliggende gedachte dat ik thuis eerst nog wel wat had kunnen helpen bij het vele werk op de boerderij, maar gedane zaken nemen geen keer, ik zat hier nu eenmaal en wachtte wel af.

Na zo'n uur of anderhalf gezeten te hebben, niemand zei, of vroeg wat, werd opeens nog iemand binnengelaten met de bekende brief van de minister nog in de hand. Zo te zien kwam hij voor hetzelfde doel als ik. Ook hij was met de eerste gelegenheid naar Arnhem getogen. Een ogenblik later kwam iemand vragen of wij met hem mee wilden komen. Ik hoorde bij het weggaan de wachtcommandant nog tegen zijn collega zeggen, zo van: die zullen nog heel wat moeten leren. Zo was het ook, maar daar hadden we dan ook drie en 'n half jaar de tijd voor. Met het verstrijken van de dag begonnen honderdtallen jongemannen binnen te stromen. Er werd voor eten gezorgd. Wij kregen kamers toegewezen. Grote kamers, 22 bedden op een kamer. Het

was al laat in de avond toen nog een paar jongemannen de kamer binnenkwamen en de laatste twee nog leegstaande bedden gingen bezetten. Bij mezelf dacht ik, dat zij wel een lange reis achter de rug zouden hebben, omdat zij nu pas hier aanwezig zijn. Even later hoorde ik dat zij uit Arnhem kwamen en op een steenworp van de kazerne woonachtig waren. Ineens drongen mij weer de woorden van de wachtcommandant eerder op de dag over dat nog veel te moeten leren tot mij door. Bij de foerier haalden we dekens om de bedden te kunnen opmaken. Er kwam iemand op de kamer met de boodschap dat wij om 20.00 uur in de manschappenkantine werden verwacht voor de inwendige dienst en instructies voor morgen. Ik hoorde dat hij de sergeant van de week was.

Acht uur in de kantine. Jonge, jonge, allemaal jongemannen van rond 20 jaar afkomstig uit alle windstreken van ons land. Dan kwam een streng uitziende meneer in een prachtig uniform, hoge pet op en een stokje onder de arm binnen lopen, ging op een soort plateau staan en zei: dat hij overste Harkema was en als Luitenant Kolonel van nu af aan het bevel zou voeren over dit bataljon. Volgens hem waren we in een bevoorrechte positie omdat dit bataljon de mooie naam, het 4e bataljon Garde Regiment Prinses Irene kreeg toebedeeld.

De Luitenant Kolonel sprak de naam met zoveel trots uit dat ik het nu al een beetje als 'n eer ging beschouwen om mezelf in zo'n elitekorps waar te maken. Onze rekrutenopleiding moest echter nog van start gaan en ik zou in die periode nog een aantal ervaringen op doen zodat mij de lust om trots te zijn menigmaal verging. Volgende morgen om zeven uur opstaan, half acht appèl, waarna de eerste dag als het ware meer informatief ging verlopen.

Het kader belast met onze opleiding waren zo goed als allen vrijwilligers met een volgens hun zeggen zware training in het Engelse Wolverhampton en Glasgow. Naar mijn gevoel dachten zij ons dienstplichtigen op dezelfde wijze te moeten trainen om als volwaardig soldaat te kunnen functioneren. Dat op deze wijze van met elkaar omgaan nogal eens van mening verschilde was logisch, maar was onbespreekbaar. Je bent rekrut en je hebt maar te doen. Je mening doet er niet toe.

Uit welk soort milieu kwamen deze mannen toch? Wat later begreep ik dat deze ruige woorden, zelfs opgeluisterd met een vloek alleen maar bedoeld waren om 'n schamele opvoeding in taalgebruik kracht bij te zetten. Het duurt wel even, maar je went er aan. Niet op ingaan is de beste optie, en...., naarmate je langer met elkaar omgaat, vooral onder moeilijke omstandigheden, groeit er 'n zekere tegemoetkoming.

Het werd winter 1946-1947, een bar koude winter. Onze rekrutenopleiding was nog niet ten einde. Overdag waren wij wel volop in beweging om warm te blijven, maar in de nachtelijke uren waren er onvoldoende dekens. Een flinke verkoudheid was het gevolg. Ik was niet alleen verkouden, maar raakte tot overmaat van ramp door verkoudheid het geluid van mijn stem kwijt. Op appèl staande werd mijn naam genoemd, maar kon niet antwoorden. Voor de tweede maal mijn naam. Dan stak ik de hand maar hoog, waarop de pelotonscommandant mij toebeet: Kerel, doe dan je best. En, vervolgde hij, kom jij je om 10 uur maar melden bij de kapitein. Een gesprek hierover was niet mogelijk.

10 Uur precies melde ik mij correct, zoals ik de laatste weken had geleerd met de woorden: soldaat xxxx. meld zich. En, vroeg de kapitein, wat was er vanmorgen met jou aan de hand?

Ik zei verkouden te zijn en als gevolg daarvan mijn stem was kwijtgeraakt. Je krijgt van mij tot a.s. maandag verlof om thuis flink onder de wol te gaan, je kunt hier op deze manier niet functioneren, waren zijn woorden. Hij wenste mij ongewoon vriendelijk van harte beterschap. Het was al een aantal dagen daarna dat wij weer eens op een avond 8 uur in de kantine moesten komen voor informatie, zo werd gezegd. En ja hoor! De overste, Lt. Kol. Harkema met het bekende stokje onder de arm was weer aanwezig. Nu kwam hij met de mededeling welke wij allen wel hadden verwacht, namelijk dat ons bataljon na 'n snelle opleiding uitgezonden zou worden naar Indië. Na her en der wat gemor werd deze boodschap toch vrij gelaten ontvangen. De dagen welke daarop volgden kreeg ieder van ons te horen wat zijn taak zou worden in het te vormen bataljon. Vier Infanterie compagnieën, waren gelegerd in de Saksen Weimar kazerne, de ondersteuning compagnie en de staf compagnie waren ondergebracht in de Menno v. Coehoorn kazerne.

Voor mij was er een taak als motorordonnans van het verbindingspeloton en behoorde bij de Staf Compagnie.

De eerste lessen motorrijden in Arnhem. Namen als: Dorus Frielink, Ab Karrenbelt, Dirk Roggeband en Jan Baas zal ik nimmer vergeten. Staf compagnie en kreeg met 5 collega's hiervoor een speciale opleiding.

Sergeant Andringa heette een motorspecialist te zijn en onder zijn leiding leerden wij motorrijden, de kennis van het motorrijwiel, het begeleiden van colonnes en het bezorgen van post in oorlogssituatie.

Ik moet zeggen dat sergeant Andringa zijn werk deed met volle overgave. Veel hebben wij van hem kunnen leren. Vooral in de tropen hebben wij de vruchten kunnen plukken van een vrij korte, maar leerzame opleiding. Wij leerden in de eerste plaats het motorrijden en onderhoud van de motor, maar ook werden wij onderricht in het begeleiden van militaire colonnes en ordonnans werk. Drie lange tropenjaren hebben we vaak in onderling overleg, soms onder barre omstandigheden de stroom van berichten vanaf het bataljonsbureau bestemt voor de verspreid liggende buitenposten kunnen bezorgen. Het werd voorjaar 1947. Onze opleiding vorderde gestaag. Onder leiding van de sergeant maakten we samen tochten in alle windrichtingen. Bij de afronding van deze motor opleiding kregen ieder van ons het militaire motor rijbewijs welke pas later in Indië werd uitgereikt. Later na de dienstdienst was mijn militaire rijbewijs ongeldig geworden en moest opnieuw rijlessen nemen met de theorie. 3 Jaar lang had ik in links verkeer gereden en moest nu omschakelen naar de Nederlandse verkeersregels. Ik dacht dat zo maar een te doen, maar moest toch tweemaal examen afleggen. Dit even terzijde.

Op een avond, begin maart, uitgenodigd in de kantine deed onze bataljonscommandant overste Harkema de mededeling dat wij op 4 juni a.s. met de M.S. Tabinta vanaf Amsterdam de reis naar Indië zouden gaan maken. Dus over 2 maanden was het zover. Er zou in de resterende tijd nog flink geoefend moeten worden om onze opleiding af te stellen op het verblijf in de tropen. Vooral de kennis van de bevolking, van het landschap en het klimaat. Er werd Maleise les gegeven. Ons bataljon was er nu klaar voor om uitgezonden te worden voor het verrichten van politiediensten in de tropen, zo werd voorzichtig gezegd. Dat de werkelijkheid heel anders lag hebben we later wel gemerkt.

Ons team motorordonnans ging deel uitmaken van het verbindingspeloton en behoorde tot de Stafcompagnie van het 4e bataljon Garde Regiment Prinses Irene.

Hiernaast afgebeeld de Staf Cie. Van het 4e bataljon Garde Regiment Pr. Irene kort voor het inschepingsverlof voorafgaand aan de reis met de TABINTA.

Plaatsvervangend Brigade-commandant, overste Charles Pahud de Mortanges, is paradecommandant van de parade door de stad op 21 mei. Hij is als cavalerist voor de oorlog in heel Nederland bekend als olympisch springruiter. Deze Engelandvaarder zal tot zijn dood in 1971 aan de Brigade verbonden blijven als voorzitter van de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene.

Vaandel en vaandelwacht tijdens de parade door de stad op 21 mei. Vaandeldrager is adjudant Willem Dado. Hij figureerde later voor het beeld "de Vaandeldrager", het monument voor de gevallen van de Brigade, zoals dat in Tilburg te zien is.

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFI. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Fred Dijkhuizen**

Lieve "Fuseldieren",

Even voorstellen, mijn naam is Fred Dijkhuizen, ik ben 56 jaar en woon samen met Monja in het altijd bruisende Driel. Ik heb twee kinderen: Joey (32) en Samantha (30)

en ik ben trotse opa van Milan(8), Yvi (7) en Noah (1), dus een redelijk gezinnetje.

Ik ben nog steeds actief dienend en werk op het ogenblik bij staf CLAS in Utrecht bij de Directie Training en Operaties, op de Sectie Gereedstelling alwaar ik me bezighoud met grensoverschrijdingen over land en als officier toegevoegd bij het Actie Centrum Koninklijke Landmacht.

"Officier" zullen nu velen denken, "jij onderofficier in hart en nieren"? Ja inderdaad, sinds 1 augustus 2019 heb ik me in het domein der officieren gestort.

Hobby's heb ik veel te veel, maar sporten, vooral skiën, basketbal en golfen en daarnaast klussen genieten de voorkeur. En wij reizen graag, maar zoals jullie weten ligt dat nu even stil.

In 1984 ben ik opgekomen voor m'n nummer, zoals dat toen nog heette, bij 48 Painfbat in Den Bosch als plaatsvervangend groepscommandant, daarna naar de KMS gegaan en in 1990 weer geplaatst bij het 48e Bataljon, dat we in 1991 mobilisabel hebben gesteld.

Na korte plaatsingen bij het OCA (opleidingscentrum Algemeen,) later Opleidings School Algemeen, uiteindelijk geplaatst bij het Stafwachtpeloton van de 13e Brigade, eerst nog van het regiment Limburgse Jagers, maar uiteindelijk van het Regiment Fuseliers Prinses Irene. Dus uiteindelijk ben ik in 1994 bij het regiment gekomen. Sinds die tijd ben ik sectiecommandant geweest bij het Mortierpeloton, Sergeant-majoor mortieren bij het VSCC (Vuursteun Coördinatiecentrum), CSM bij de Stafstafcompagnie, (deze omgedoopt van het schaakstuk paard naar Delta- springbokcompagnie), Adjudant Operaties bij de Sectie 3, Adjudant Inlichtingen en Veiligheid bij de Sectie 2.

Buiten deze functies bij het Bataljon heb ik een paar kleine uitstapjes gedaan naar het Schoolbataljon, KMS en de brigadestaf Sie 2, waarna ik bij het Schiet Instructie en Controle Team, je weet wel de oranje armbanden tijdens schietseries, weer in het mortierwereldje heb rondgelopen. Ik ben lid geworden van de VVVGFPi meteen na de oprichting omdat ik de binding binnen een eenheid een van de belangrijkste zaken vind die een eenheid een eenheid doen zijn.

Natuurlijk komt er nog veel meer bij kijken, maar tradities, veteranen, oud-strijders en regimentsverenigingen geven net iets meer "Esprit de Corps". Voeg daarbij ons koord en de daarbij behorende tradities en je hebt het recept voor één van de, in mijn ogen, fijnste regimenten bij Defensie.

Terugkomend op uitzendingen, ik ben met SFOR 5, 10, 14, TFU 2 en 10 met het bataljon weg geweest en met de EUTM individueel meegegaan vanuit de sie 2, de SFOR uitzendingen in Bosnië waren allemaal als deel van de vuursteun in de mortierrol (sectie commandant, OPC mortieren, SM mortieren VSCC) TFU 2 als VSO toegevoegd, TFU 10 als Adjudant Operatiën in plaats van de tragisch overleden Adjudant Sjaak v Ginderen, een icoon binnen het Bataljon.

Tijdens de uitzending European Union Training Missie Mali (EUTM) ben ik met de Bcie van onze Belgische zusterenheid Bevrijding/Vijfde Linie mee geweest in de rol van Intel-functionaris voor de force protection.

Als ik ga uitwijken over gebeurtenissen, personen en oefeningen is de Vaandeldrager te klein, maar wat mij altijd vrolijk maakt zijn de talloze borrels van de Regiments Onderofficiers Vereniging (ROOV), bezoeken aan Normandië en het deelnemen aan het 'Remembrance weekend' in Wol-verhampton en Congleton.

Verkennen, kwartier maken en afronden van oefeningen waren ook altijd erg gezellig en uiteraard werd er keihard geoefend en fanatiek gewerkt, want de kreet "niet goed wel gezellig" werd vooral door de andere bataljons gebruikt. Ik vind de kreet "erg goed maar zeker ook gezellig" beter passen.

Alle regimentsgenoten die mij kennen, weten dat ik ons regiment een warm hart toedraag, al ben ik wat minder vaak aanwezig. De VVVGFPi is daarin een belangrijke schakel en zeker voor Fuseliers die de dienst hebben verlaten, de reünies die de vereniging organiseert en alle andere activiteiten voor actief en niet actief dienend personeel zijn essentieel en zijn net dat wat ons regiment onderscheidt van de andere.

Ik weet uit ervaring en van heel veel collega's dat ze jaloers kijken naar wat ons regiment doet in het kader van binding en tradities en dat is wat lid worden en zijn een must maakt!

Volo et Valeo !!!!

Fred Dijkhuizen

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op: www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Het CORONA-virus

Tekst: Jan van Eck

Het Corona-virus heeft de wereld al een goed deel van het jaar in zijn greep. Deze periode herinnert mij onbewust aan het jaar 1957, toen de A-(ziatische) griep de wereld in bedwang hield. Ik was toen (in 1957) als dienstplichtig sergeant-sportinstructeur gelegerd in de Westenbergkazerne in Schalkhaar bij Deventer. Ook toen was er sprake van een pandemie en eiste de A-griep wereldwijd 1 miljoen doden. Het grote verschil tussen 'toen en nu' is echter dat er destijds een vaccin voorhanden was, waarmee onmiddellijk preventief werd ingeënt. Het hele 13e Bataljon Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene (GRFPI) is toen op de kazerne

Internationaal Bewijs van Inenting van de auteur

ingeënt. Deze inenting werd keurig door de bataljonsarts opgetekend in het zogenoemde 'Inentingsboekje'. Aansluitend kondigde onze Bataljonscommandant Spierings voor 10 dagen lichte dienst af.

Ik voelde mij ondanks de inenting prima. Jong, ambitieus en een tikkeltje naïef als ik was, benutte ik die 'lichte dienst periode' om mijn conditie op peil

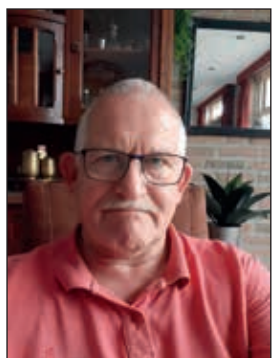

Westenberg kazerne Schalkhaar (afb. Wikipedia)

te houden. Elke dag was ik - steeds met andere groepjes die zich wel aan de lichte dienst hielden - in de sportzaal te vinden en beoefenden we het ene na het andere balspel. Tot de negende dag. Toen stortte ik in en lag ik voordat ik het wist met meer dan 40 graden koorts op mijn tweehoog bed. Dankzij de medische zorg van de bataljonsarts, heb ik het gered. Het was wel een goede les voor me! Reden te meer om mij nu tijdens de Corona-periode de door politici en wetenschappers voorgeschreven "lichte dienst" serieus te nemen. Ook ter bescherming van anderen!

Vrijwilliger in de schijnwerpers

Verenigingen drijven op de inzet van vrijwilligers, dit geldt ook voor de Sighting Brigade en Garde en de onderliggende verenigingen. Zonder vrijwilligers, geen verenigingen. Vrijwilliger zijn is niet vrijblijvend maar ook niet vanzelfsprekend. Tijdens de laatste vergaderingen van het stichtingsbestuur van de Stichting Brigade en Garde is afgesproken om meer aandacht te gaan besteden aan de vrijwilligers en een van de voorstellen was om in elke komende uitgave van "de Vaandeldrager" een artikel te wijden aan een van de vrijwilligers, van elke vereniging op toerbeurt.

Deze keer: Luc Vermeulen, Kolonel der Fuseliers b.d., sinds maart 2012 eindredacteur van ons mooie blad, "de Vaandeldrager".

Vertel eens iets over jezelf?

"Ik ben Luc Vermeulen, geboren in 1955 in Rheden (GLD), getrouwd in 1978 met Bernadette en sinds 2016 weduwnaar. Ik heb drie kinderen en twee kleinkinderen

en nog één in aantocht en ben sinds mijn aanstelling in 1993 als bataljons- en regimentscommandant, woonachtig in Eindhoven, nu met mijn Newfoundlander Max."

Vertel eens iets over je (militaire) loopbaan of carrière?

"Ik ging in 1975 naar de Koninklijke Militaire Academie om officier bij de Infanterie te worden. In die tijd werd ik als cadet-sergeant en als cadet-vaandrig gedetacheerd bij 13 Pantserinfanteriebataljon GFPI op de Westenbergkazerne in het Overijsselse Schalkhaar bij Deventer. Daar raakte ik helemaal verknocht aan het bataljon en ons regiment, dus Fuselier van het eerste uur!!

In 1979 werd ik als luitenant-pelotonscommandant geplaatst bij de Ccie en beëdigd op het vaandel van het regiment. In die tijd deden alleen officieren dat in het front van het aangetreden bataljon. In de periode tot eind 1986 heb ik daar bijna onafgebroken gediend als pelotonscommandant, (plaatsvervangend) compagniescommandant, stafofficier.

In 1987 ging ik naar de cursus Stafdienst in Den Haag en vervolgens naar de Cursus Hogere Militaire Vorming (HMY) aan

de Hogere Krijgsschool (HKS). Daarna werd ik geplaatst als Majoor bij de afdeling Controller van de Directie Materieel Koninklijke Landmacht (DMKL) in Den Haag.

Na verschillende functies in de bovenbouw o.a. bij het Instituut Defensie Leergangen als docent, mocht ik in juli 1993 naar Oirschot om Luitenant-kolonel Leen Noordzij op te volgen als Commandant 17 Painbat GFPI en als Regimentscommandant van de Fuseliers en ik werd die ochtend door hem bevorderd. Dat was, samen met die van compagniescommandant, de mooiste functie die ik heb vervuld. De huidige hoofdredacteur van de Vaandeldrager, Luitenant-kolonel b.d. Henrie Dorelijers was mijn Commandant B Compagnie.

Commando aanvaarding 1993

In 1995 werd ik opgevolgd door mijn oude Plv. CC BCie 13 Painbat GFPI, de huidige Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Hans van der Louw.

Na een "Haagse plaatsing" bij de Landmachstaf werd ik in 1997 geplaatst in Münster, als plv. hoofd van de Afdeling G3 (DACOS G3) bij de staf van het Eerste Duits-Nederlandse Legerkorps en in 1999 als kolonel hoofd van die afdeling (ACOS G3).

In 2001 werd ik commandant van de Koninklijke Militaire School (KMS) in Weert, waar Henrie Dorelijers mijn plaatsvervanger werd. In die tijd ben ik ook uitgezonden geweest naar Macedonië, om t.b.v. de NATO-missie FOX

op het NATO-hoofdkwartier in Skopje als Deputy Chief of Staff Operations (DCOS OPS) leiding te geven aan de afdelingen CG 2 (Inlichtingen, CG3 (Operaties en Opleiding en Training), CG5 (Plans) en CIMIC (Civiel Militaire Samenwerking).

In 2005 werd ik Regionaal Militair Commandant Zuid op de Brederodekazerne in Vught en verantwoordelijk voor bewaking en facilitaire ondersteuning van landmachtkazernes in de provincies Zeeland, Noord-Brabant en Limburg en voor het leveren van militaire steun en bijstand in de veiligheidsregio's daar.

Mijn laatste functie in 2008 was Commandant van de Ondersteuningsgroep Koninklijke Landmacht, waar tal van ondersteunende diensten waren ondergebracht van Militaire Gevangenis, tot Geografische Dienst, van Militaire Muziekkorpsen KL tot beheersdiensten van het bewakingssysteem van kazernes, van.... je kunt het zo gek niet verzinnen."

Wat was de reden voor jou om als vrijwilliger te gaan beginnen bij "de Vaandeldrager"?

"In 2011 ging ik met functioneel leeftijdsontslag (FLO) en werd een paar maanden later benaderd door Hans Sonnemans, de toenmalige hoofdredacteur van de Vaandeldrager en tevens Regimentsconservator (hij heeft ons fantastische museum op- en ingericht!) om eindredacteur te worden van ons blad. Ik heb daarmee ingestemd en vanaf editie 101 van maart 2012 werd ik eindredacteur. De samenwerking met Hans Sonnemans was fantastisch en ik kijk daar met veel genoegen op terug: hijzelf is al sinds de eerste editie in 1985 bij het blad betrokken en vanaf de derde editie in 1985 zelfs als lid van de redactieraad!"

Je bent een tijdje "uit de running geweest" als eindredacteur, wat was hiervan de oorzaak?

"In 2015 werd mijn echtgenote ongeneeslijk ziek en ik heb toen alles uit mijn handen laten vallen om haar in haar laatste jaar te steunen, ook de werkzaamheden voor de Vaandeldrager. Na haar overlijden in 2016 bleek mijn linkerknie in mijn infanterieleven zo versleten dat er geen kraakbeen meer in zat en ik een prothese moest hebben. Het herstel van die ingreep liep niet helemaal jofel en binnen een jaar volgde een tweede ingreep. Dat alles leidde ertoe dat ik na de editie 114 van juni 2015 tot en met de editie 121 van juni 2017 mijn functie van eindredacteur niet heb kunnen vervullen. De toenmalige hoofdredacteur Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Peter Aerts (mijn oude SI/regimentskapitein) en eindredacteur Henrie Dorelijers vonden in de zomer van 2017 dat mijn reces lang genoeg had geduurd 😊 en haalden mij over om mijn werkzaamheden voor de redactie weer op te pakken. Vanaf de editie 122 van september 2017 tot heden heb ik dat ook gedaan."

Wat vind je mooi aan je rol als vrijwilligers in het algemeen en voor "de Vaandeldrager" in het bijzonder?

"Om te beginnen vind ik het ook wel een beetje mijn plicht, gezien mijn achtergrond als Fuselier en oud bataljons- en regimentscommandant, om na mijn functioneel leeftijdsont-

slag iets te betekenen voor het regiment. Zo'n blad als de Vaandeldrager is een prima instrument om enerzijds de geschiedenis van bataljon en regiment vast te leggen en vormt in die zin uiteindelijk ook een naslagwerk voor de toekomst, maar is ook een prima middel om het regiment en bataljon uit te dragen naar anderen en uiteraard in de allereerste plaats onze eigen (oud-) bataljons- en regimentsgenoten en hun familie. Ik ben ervan overtuigd dat het koesteren van een eervolle regimentstraditie leidt tot een hechte binding, tot zelfbewustzijn en trots en daardoor ook mede tot verhoging van de gevechtskracht. Een blad als de Vaandeldrager draagt daar zeker toe bij.

Daarnaast geeft mijn werk als redactielid van de Vaandeldrager mij de mogelijkheid om op de hoogte te blijven van wat er leeft binnen het regiment en het Fuseliersbataljon. In het redactieteam zitten toch door de jaren heen steeds weer nieuwe enthousiaste personen die hun bijdrage leveren aan de totstandkoming van ons blad en ik vind het prettig om op die manier toch weer samen te werken met een deel van de "werkvloer" van ons regiment.

Werkveld eindredacteur thuis

Uiteraard hebben alle redactieleden een belangrijke rol in de totstandkoming van ons blad, maar als eindredacteur ben je tenslotte samen met de vormgever de laatste die aan de uiteindelijk editie samenwerken en die verantwoordelijkheid is best leuk. De volgende editie wordt de 26e waar ik aan meewerk en het is iedere keer weer spannend of het gaat lukken om een acceptabel blad te maken.

Hoe de toekomst van de Vaandeldrager er uit ziet durf ik niet goed te voorspellen. Wel heb ik gezien dat het blad is gegroeid van een verenigingsorgaan van de vereniging van oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene tot een echt regimentsblad, waar alle geledingen van ons regiment zich kunnen uiten en waar de belangrijkste belevenissen van het parate bataljon worden verteld. Ook het uiterlijk is behoorlijk veranderd, mede dankzij de kritische inbreng van onze jongere redactieleden. Dat heeft het blad wel een stuk aantrekkelijker gemaakt.

Het karakter van het blad gaat toch echt veranderen. Onze oud-strijders dunnen helaas heel erg uit en ik vrees dat er binnenkort geen bijdragen van hun kant meer kunnen worden verwacht. Dat betekent dat andere geledingen een grotere rol kunnen gaan spelen in de inhoud van ons blad.

Zeker het parate bataljon zal een nog prominentere plaats gaan krijgen naar mijn idee en ja, die hebben het al zo druk. Anderzijds merk ik ook dat er tegenwoordig kwalitatief hoge bijdragen uit echt alle rangen en standen komen dus ik ben optimistisch dat we ook in de toekomst een interessant en mooi blad kunnen maken.

Er wordt wel gezegd dat een papieren blad weinig toekomst heeft en misschien is dat op termijn ook wel zo. Maar ik denk dat er voorlopig nog lange tijd vele regimentsgenoten zullen zijn die graag het blad door de brievenbus zien vallen.

Een zorg blijft wel of we alle kosten in de toekomst kunnen blijven opbrengen. Adverteerders uit de Militaire Industrie zijn niet echt geïnteresseerd in een regimentsblad en adverteren alleen in vakbladen en dat zijn wij nu eenmaal niet en zullen we ook nooit worden. Nu leveren de regimentsgeledingen een financiële bijdrage, maar dat is ook voor hen een hele belasting en daarom moeten wij soms een beroep op uw goedgeefsheid doen om de kas weer aan te vullen."

Wat betekent het Regiment voor jou?

Ja, wat betekent het regiment voor mij? Ik wilde er ooit bevestigd niet naar toe, want mijn oudere broer was als dienstplichtige geplaatst bij de Bcie 13 Painbat GFPI in Schalkhaar (die ik later drie jaar heb gecommandeerd!) en die was daar niet enthousiast over en bracht weinig positieve verhalen mee naar huis. Maar als cadet-korporaal lag ik in het voorjaar van 1977 in het Militair Hospitaal voor een neusbeencorrectie toen onze detacheringsbestemmingen werden bepaald en mijn jaargenoten vertelden de compagniescommandant dat ik het altijd over de Fuseliers had en dat mijn verloofde in Zutphen woonde, dus ging ik tegen mijn zin naar de Fuseliers in Schalkhaar. Ik ben er nooit meer weggegaan! Wat een geweldige club, zowel het bataljon als het regiment en later in Oirschot was dat nog net zo! Dat zijn mijn kleuren, dat zal altijd een beetje mijn thuis blijven! Als ik een regimentsgenoot zie, hoe jong of oud ook, het voelt altijd een beetje als familie!

Prins Bernhard der Nederlanden, Bevelhebber van de Binnenlandse Strijdkrachten, samen met Brigadecommandant kolonel de Ruyter van Steveninck, tijdens de parade op 21 mei. De auto is in beslag genomen van de "Rijkscommissaris van Nederland" nazi Arthur Seyss Inquart, die later in Neurenberg ter dood werd veroordeeld voor oorlogsmisdaden.

A “Tijger” Compagnie

NIEUWE CC

Tekst: Olaf Stals

Afgelopen februari mocht ik het commando overnemen van Geert, voor mij een bijzondere mijlpaal en een mooie dag. Geert, nogmaals bedankt voor je verdiensten!

Mijn naam is Olaf Stals, 29 jaar en geboren in Weert. Inmiddels woon ik samen met mijn vriendin Lorette in Eindhoven. Mijn vrije tijd besteed ik graag aan sporten, tafelen en vakanties. In het verleden ben ik PC geweest bij IIA, 42BVE en SZ om vervolgens als planner weer bij 42BVE aan de slag te gaan. Ik kijk er dan ook erg naar uit om eindelijk weer met een eigen team te mogen werken. Hopelijk zo snel en ‘normaal’ mogelijk!

We bevinden ons in bizarre tijden, en het is lastig te voorspellen wat de toekomst brengt. Voor sommigen is het een welkome recup, anderen zijn het thuis werken al lang zat en weer anderen zijn onafgebroken druk gebleven. Voor ons zal komende periode in het teken staan van goed blijven in ons werk, TIMT en de vele personele wisselingen na de missie een plek geven. Goed om te zien dat dit met enige beperkingen toch door kan blijven gaan. Tot snel!

LOOKING BACK..

De Tijgers zijn weer terug uit Litouwen, waar we een goede indruk hebben achtergelaten op onze internationale partners. Terugkijkend is het mooi om te zien dat, ondanks de hedendaagse problemen, zoals de gevolgen van de bezuinigingen, we een professionele eenheid vormen met een niveau waar we trots op kunnen zijn. Hoewel we soms denken dat het allemaal kommer en kwel is, kom je er in gesprekken met collega's van andere landen achter dat het veel erger kan. Dit zagen we vooral terug in een verschil in tactisch denken, initiatief, fysieke gesteldheid en discipline. Bij gesprekken met mijn collega's csm's merkte ik dat men jaloers was over de Nederlandse manier van werken. Ik ben ook erg trots op de mannen en vrouwen van het team die zich hebben ingezet om het beste eruit te halen. De integratie tussen de Fuseliers, FST, PAGN, GNK, TD en LOG maakte deze opdracht tot een groot succes.

De vraag is dan ook: wat kunnen we dan nog beter doen?

WORK IN PROGRESS...

We merken vooral dat onze manier van werken en denken mee moet blijven groeien met de huidige dreigingen en ontwikkelingen. In hedendaagse conflicten wordt er niet alleen maar gevochten door reguliere en conventionele troepen en spelen “cyber”, en elektronica een steeds grotere rol.

Tekst: Y. Rottier, Compagnies Sergeant-majoor A ‘Tijger’ Compagnie

Denk hierbij aan het verstoren van GPS, het beïnvloeden van computersystemen maar ook het inzetten van drones.

Op dit moment reageren we vaak om de gevaren en gevolgen hiervan te mitigeren. We gebruiken ze op bataljons- en compagniesniveau nog niet effectief om ze ook voor ons te laten werken. Verder merken we dat we willen beschikken over meer informatie voor de voorbereiding en uitvoering van opdrachten. Denk hierbij bijvoorbeeld aan satellietbeelden van gebieden en blauwdrukken van huizen maar ook live informatie via telefoons of social media in een gebied.

Daarom gaat het bataljon experimenteren en is het TIMT (Tactical Information Manoeuvre Team) in het leven geroepen.

We hebben de opdracht gekregen om mee te denken over nieuwe mogelijkheden en deze uit te proberen. Voorbeelden hiervan worden gegeven in het artikel “de oorlog van morgen”. Dit doen we samen met mensen van Communicatie & Engagement (C&E), Defensie CyberCommando, Genie, hackers, EO, etc. Tot nu toe zijn we aan het kijken naar de mogelijkheden en aan het nadenken hoe we deze in de praktijk kunnen implementeren middels capability briefings en brainstorm sessies. Later in het jaar gaan we dit (deels) in de praktijk brengen door middel van een TableTop Exercise, FTX en demonstratie.

THE ONLY WAY IS FORWARD..

Hoewel het volgende artikel, “de oorlog van morgen” misschien lijkt alsof dit ver in de toekomst ligt, is de enige manier om het te ontwikkelen een flexibele en open mindset. Eenieder dient mee te denken naar de mogelijkheden en de gevolgen op zijn/haar niveau. Met het TIMT richten we ons niet alleen op het fysieke domein, maar ook op het virtuele- en cognitieve domein. Om dit goed te kunnen doen zullen we, naast VUST, PAGN, GNK, TD en LOG nu ook op verregaande wijze integreren met voor ons nog onbekende enablers en specialisten (zoals hackers, C&E'ers, etc.). Alleen op die manier raken we gereed voor het gevecht van morgen, of eigenlijk al het gevecht van vandaag.

CSM A-Tijgercie
Y.Rottier

De oorlog van morgen

Tekst: Wilbert van Bommel en Jeroen Geneuglijk

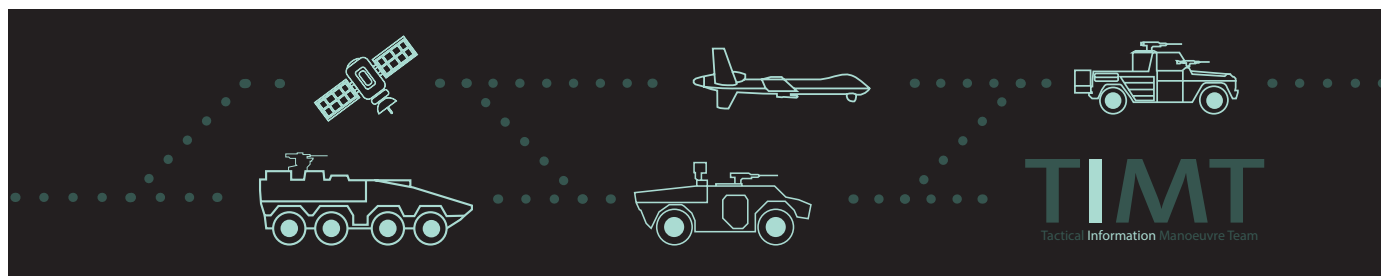
De oorlog van morgen komt steeds dichterbij. In deze op het eerste zicht vreemde uitspraak zit een sterke kern van waarheid. Ondanks dat innovatie een veelgebruikt woord is in de vaak traditionele wereld van de gevechtseenheden van defensie, zijn het merendeel van de gevechtstechnieken en tactieken nog steeds gebaseerd op het gevecht van de jaren tachtig. Wat zou er gebeuren als we met inachtneming van de ervaring van het gevecht van gisteren en vandaag, het gevecht van morgen zouden vormgeven? In het onderstaande denkbeeldige scenario is bewust verder gekeken dan bestaande technische grenzen, organisatorische grenzen en financiële grenzen: een dagdroom over de oorlog van morgen.

Zicht

Al drie uur lang voor zonsopkomst houdt de Noorse long range drone het dorp in de gaten. De spanning binnen het Nederlandse deel van de Very High Readiness Joint Task Force (VJTF) neemt toe: bij het aanbreken van de dag zal de orde in het door separatisten ingenomen dorp weer hersteld zijn. De Noorse LR-drone ziet vanaf grote hoogte dat de separatisten versterkt zijn met een aantal T-90 tanks. Het zelflerende algoritme is steeds beter in staat om de bovenaanzichten van tanks en pantservoertuigen te kunnen herkennen. Vrijwel tegelijkertijd worden de beelden via satellietcommunicatie door een multinationale tactical analysis cell in Berlijn bekeken. Hierdoor wordt het risico op onverhoopte collateral damage zo laag mogelijk gehouden. Tegelijkertijd worden ook de hier opgenomen voertuigsignaturen gebruikt om het algoritme voor de gehele coalitie te verbeteren.

Overzicht

De teamcommandant besluit hierop om zijn Terrain Recce Drones (TRD) te ontplooiën. Door dit te doen wordt een driedimensionaal beeld van het dorp opgebouwd door gebruik te maken van LIDAR-technologie. Deze vier drones nemen positie in op de hoekpunten van het dorp om zo een realtime 3D-beeld op te bouwen. Door middel van het toepassen van change detection wordt, afhankelijk van de wens,

de team intelligence cell (TIC) op de hoogte gehouden van verplaatsingen van personen, groepen of voertuigen.

In het commandovoertuig van de teamcommandant wordt de touch-table continu voorzien van de laatste updates van de Noorse drone en de TRD's. Door deze beelden te combineren met open source-terreindatabases berekent het deep-learning model automatisch drie inbraakpunten in de oordrand. De teamcommandant kiest het inbraakpunt met het laagste weerstandsniveau (<18%) in de oosten van het dorp. Doordat de Social Media Analysis Cell (SoMedAC) live vanuit Utrecht het sentiment op social media in het dorp monitort, wordt al snel duidelijk dat de bevolking binnen de buurt waarin het gekozen inbraakpunt ligt weinig op heeft met de Russische separatisten.

Tegelijkertijd ziet de tactische Open Source Intelligence-specialist binnen het TIC dat het inbraakpunt op een garagebedrijf ligt. Een drone plaatst direct een pineapple op het dak van het garagebedrijf. Hierdoor is de tactische hackingspecialist in staat om een image van het domoticaprotocol binnen het garagebedrijf te nemen, waardoor hij alle roldeuren, kozijnen en beveiligingscamera's kan overnemen.

Inzicht

De teamcommandant vraagt het overzicht op van de status van alle beschikbare voertuigen en uitgestegen ploegen in zijn team. Hij stelt een peloton samen met een combined battle power ratio (algemene inzetbaarheidsratio) van meer dan 80%. Door deze gecombineerde data ziet hij dat personele inzetbaarheid, munitievoorraad en brandstof voldoende moet zijn om een inbraak oordrand uit te kunnen voeren. Nu de keuzes voor de aanval in grote lijnen door de teamcommandant zijn bepaald, worden de betrokken teams via hun ballistische augmented reality bril op de hoogte gebracht. Na deze bevelsuitgifte zijn enkel nog de belangrijke waypoints, blue forces en communicatiegegevens op de bril van de infanteristen te zien.

Nu de orders duidelijk zijn, wordt door middel van serious gaming de aanval nog een keer digitaal beoefend. Hierdoor wordt het voor iedere deelnemer nogmaals duidelijk wat zijn rol in het geheel is.

Vlak voor de aanval worden er een aantal autonome mules naar een hooggelegen terreingedeelte gestuurd dat volgens de TRD's geschikt is als vuurbasis. Eenmaal aangekomen op locatie worden de op de mules gemonteerde wapensystemen vanaf de forward operating base bediend door boordschutters die niet rechtstreeks deel zullen nemen aan de aanval.

De tactische hackingspecialist zorgt ervoor dat de roldeur van het garagebedrijf wordt geopend. Hierdoor kan deze locatie gebruikt worden als springplank naar de rest van het dorp. Tegelijkertijd worden de T-90's uitgeschakeld door JSF's die een duidelijk aangestraald target doorkrijgen van de Noorse drone en daardoor hun slimme munitie met chirurgische precisie inzetten.

Vlak voor de aanval wordt er een alarmering verstuurd via de international crisis alert standard (ICAS) op social media en mobiele netwerken, zodat de plaatselijke bevolking weet dat er een crisissituatie op handen is. De techreuzen hebben zich geconfirméerd aan deze internationale standaard om bevolking snel te kunnen waarschuwen voor rampen, oorlog of ander gevaar. Non-combattanten kunnen door op hun mobile device te reageren aangeven waar zij zich exact bevinden. Ook dit beeld kan opgevraagd worden in de ballistische augmented reality bril.

De remote boordschutters van de mules nemen voorafgaand aan de aanval combattanten waar. Via een druk op de knop geeft hun squadleader hun wapensystemen vrij en mogen zij zelfstandig combattanten uitschakelen.

Door deze gedekte naderingsmogelijkheid is het garagebedrijf snel ingenomen en kan het dorp door de uitgestegen infanteristen snel veiliggesteld worden. De Social Media Analysis Cell geeft al snel de reeds voorbereide boodschap van de VJTF op social media door: "De troepen van de VJTF zijn er voor jullie, de plaatselijke bevolking. De wereld kan niet nodeloos toezien hoe Rusland gebieden blijft innemen". Hier na monitort de Social Media Analysis Cell het sentiment op internet en probeert zich te verbinden met betrokkenen in het gevecht.

Prins Bernhard der Nederlanden spreekt de Brigade toe, vanaf de trappen van de Clingendaelkazerne (de latere Julianekazerne) aan de Wassenaarseweg bij de afscheidspareade op 13 juli. Achter hem staat de Brigadecommandant. In zijn speech maakt hij bekend dat er een Regiment "Prinses Irene" zal worden opgericht "dat om uw vaandel zal worden gevormd en op uw traditie zal voortbouwen".

De wereld om ons heen verandert steeds sneller. Kan onze organisatie hier mee omgaan of moet daarvoor iets veranderen? 4 maart ging een dwarsdoorsnede van I7GFPI, onder begeleiding van Deugdzaam Verweer en Jef Staes van Red Monkey Company, hierover met elkaar in gesprek tijdens een interactief dagprogramma. Vernieuwende ideeën zeggen deelnemers regelmatig wel te hebben. “Dat mag niet” of “dat past niet binnen ons optreden” zijn vaak gehoorde innovation killers, zonder dat men zich daarbij afvraagt of hetgeen dat we dan wel doen – ons optreden – nog wel past bij die veranderende wereld.

De cursus wordt georganiseerd in samenwerking met Red Monkey Company en Deugdzaam Verweer

Op 4 maart weet Jef Staes zijn publiek te boeien: waar wacht je nog op?

Veranderende wereld: van 2D naar 3D

Deze, voor velen, herkenbare omschrijving raakt de essentie van een veranderende wereld. Jef wijst daarbij op een breuklijn in de beschikbaarheid van informatie. Voordat internet voor iedereen beschikbaar werd, was men voor kennis en informatie afhankelijk van een leraar of bibliotheek. De leidinggevende heeft daarbij zicht op het doel en bepaalt wat er dient te gebeuren om daar te komen. Werkzaamheden en verantwoordelijkheden liggen vastgelegd in een functieomschrijving waaraan men zich moet conformeren. In een dergelijke '2D-wereld' zijn processen goed te overzien, maar bereikt het personeel niet haar potentie.

Een 2D-wereld is niet houdbaar. Kennis en informatie zijn inmiddels breed beschikbaar; waardoor iedereen zich verder kan bekwamen in dat waar hij of zij gepassioneerd over is. Daarmee kan iedereen dus plannen ontwikkelen en verbeteringen voorstellen; dat is niet meer voorbehouden aan leidinggevend. Er ontstaat gaandeweg een '3D-wereld' omdat managers niet meer kunnen overzien welke ideeën of plannen werknemers ontwikkelen. Hier ligt ook het probleem van de innovation killers omdat managers deze ideeën vaak geen plaats weten te geven binnen hun eigen opvattingen.

Mindset: mensen inzetten in hun passie & talent en respect bij disruptieve ideeën

Dat betekent dat er behoefte is aan een andere mindset voor de organisatie en haar leidinggevend. Ten eerste voor de organisatie omdat het personeel zichzelf, gedreven voor eigen passie, verder ontwikkelt. Dat betekent dat het relevanter is om personeel in te zetten in een rol waarin men zich uitgedaagd voelt, in plaats van vast te houden aan rigide functieomschrijvingen of loopbaansporen. Ten tweede moeten leidinggevend - op alle niveaus - naast uitvoering te geven aan hun planning, ook leren om de aanwezige passies en talenten binnen het team te cultiveren en in te zetten.

De evolutie van een 2D-organisatie naar een 3D-organisatie moet groeien binnen de organisatie. Daaraan zitten onlosmakelijk frictie en conflict verbonden. Disruptieve ideeën worden niet meteen door iedereen begrepen of op waarde geschat. Deelnemers concluderen enerzijds dat deze ideeën wel degelijk de moeite waard kunnen zijn om door pioniers te laten beproeven. Anderzijds moeten pioniers ook begrip hebben voor scepsis voor nog ontastbare ontwikkelingen. De sleutel is het respect voor elkaar omdat iedereen vernieuwing op zijn of haar eigen tempo tot zich mag nemen.

Innovatie: online begeleiding

Ook kon men zich deze dag aanmelden voor een verdiepende cursus. Daarin neemt Jef de geïnteresseerden mee in de dynamiek die ontstaat rondom nieuwe ideeën en hoe daar in de praktijk mee omgegaan kan worden. Deelnemers leren daardoor hoe zij hun eigen innovatieve ideeën een betere kans van slagen geven, maar ook hoe zij een innovatieve mindset op hun eigen werkvloer kunnen stimuleren en bewaken.

Via mentimeter kunnen de aanwezigen op 4 maart laten weten hoe zij de ochtend hebben ervaren.

Mede door de Covid-19 crisis is er, als alternatief voor de cursus, in korte tijd een volledig online programma ontstaan, die in tien weken doorlopen wordt. Het innovatietraject bestaat uit vijf chapters, waarbij deelnemers steeds een periode van twee weken de tijd hebben om online de uitleg van Jef bij die chapter te bekijken. Aan het eind van elke twee weken vindt een interactieve online sessie plaats,

[illegible]

Het digitale medium blijkt een schot in de roos. Hierdoor is het mogelijk om ook publiek buiten I7GFPI deel te laten nemen. Zo ontstaat een zeer diverse groep: iedereen is immers welkom om mee te doen! Inmiddels hebben de eerste twee interactieve online sessies plaatsgevonden en met positieve feedback van de deelnemers.

De eerste groep vordert gestaag. Inmiddels zijn we ook de start voor de tweede groep aan het voorbereiden. Na het

volgen van de cursus hebben de deelnemers de benodigde kennis en inzichten, maar moet de daadwerkelijke innovatie nog plaatsvinden. Daarom bieden we ook de mogelijkheid om in groepen disruptieve ideeën te operationaliseren. Daarbij werken we enerzijds aan de toe- en inpasbaarheid van de ideeën, maar ook naar een weg om het idee van de grond te krijgen. Zo kunnen collegae met passie en talent hun disruptieve ideeën verder ontwikkelen voordat zij een innovation killer tegenkomen.

B “Eagle” Compagnie

Tekst: Kapitein der Fuseliers Dirk Neefs

A photograph showing two soldiers in camouflage uniforms shaking hands in front of a monument. The monument is a large, dark, rectangular structure with a plaque. In the background, there are trees and a building. A third soldier is visible in the background, standing near the monument. The scene is outdoors on a paved area.

Ik en mijn 4-hoek zien Litouwen als één grote kans. Enerzijds omdat het een van de weinige uitzendingen is waar we met een heel team heen kunnen, anderzijds omdat we daar kunnen bewijzen waar we staan als 13e Lichte Brigade. Laat mij duidelijk zijn, ik denk dat we erg onderschatten wat er allemaal wel niet mogelijk is met een gemotoriseerd team op dit moment. Toen ik wegging als second liet ik een karige wapen- en optiekkamer achter. De in Afghanistan ge-

bruikte BUMA's (Bushmasters) voldeden prima, maar door deze dessert-gekleurde wagens schoot je relatief makkelijk heen als je een sterke tegenstander trof.

Nu puilt de wapenkamer uit, hebben we een inzetbaar wapenpark met o.a. Boxers en kunnen we discussies hebben over slagkracht. Reden te meer om de Eagles naar Litouwen te sturen om voort te zetten wat het A- en C-team al hebben laten zien. Een Mot team is een geduchte tegenstander! In mijn optiek wordt deze discussie over slagkracht dus niet zuiver gevoerd. Allereerst waar vechten we precies tegen? Anderzijds omdat we gemakshalve vergeten dat we met de "ouderwetse .50" nog steeds door relatief veel voertuigen kunnen schieten en omdat we bijvoorbeeld op de compagnie evenveel middelen hebben om tanks te bestrijden als een heel gemechaniseerd bataljon (8 vs 10 spikes).

Daarnaast liggen er spullen in die wapenkamer en zijn er opties met onze voertuigen die we te weinig benutten. Als ik vertel dat elke boordschutter en uitgestegen groep optiek heeft om bij nacht door een kwalitatief goed warmtebeeld in no time een exact 10-cijfer coördinaat van de vijand te produceren, dan verhoogt dat zeker onze slagkracht als we vervolgens er snel vuursteun op kunnen afgeven.

Verder heeft elke Fuselier nachtzicht, lasers en lichtmodules zodat we 's nachts effectief doelen kunnen bestrijden. Zeker

in oorden en dit moeten we uitbouwen. De kennis en know how over de inzet van mitrailleurs in de zware en middelzware rol (plunging- en grazingfire) is weggezaakt en moet omhoog. Kortom ik wil gaan focussen op het consolideren van onze slagkracht door het uitbouwen van vakmanschap.

Nogmaals: 6 maanden Litouwen biedt deze kans! Naast consolideren van slagkracht gaan we in Litouwen ook onze slagkracht intensiveren door 60-mm mortieren op pelotonsniveau en 120-mm mortieren op compagniesniveau te integreren. Kortom lekker met ons vak aan de gang! Ik ga hier nog uitgebreid op terugkomen als ik verslag doe van het opwerktraject en inzet. Ik zet de discussie graag op scherp.

Dit alles kunnen we niet zonder een prettige en professionele sfeer en daar heb ik absoluut geen klagen over binnen het B-team. Deze huidige crisis en de focus die ik hierboven uitspreek laten wel zien dat er ruimte is voor een innovatieve bedrijfsvoering. We leven in een nieuwe wereld en wellicht vraagt dit om een "leger 2.0". Met de innovatieve weg die het bataljon nu inslaat en de kansen die we als team krijgen, heb ik hier alle vertrouwen in.

Fijn dat ik met mijn nieuwe team aan de slag mag! We houden elkaar op de hoogte!

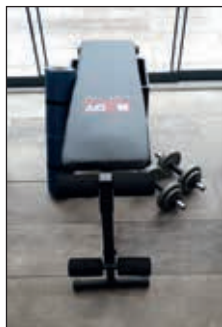
Volo et Valeo

C “Beren” Compagnie

Berendagboek

Beste collega Beren. Het leven van een Beer gaat niet altijd over rozen. Waar iedereen het liefst met de maten aan het werk zou willen zijn en leuke dingen zou willen doen zijn velen van ons helaas gedwongen om thuis te blijven. De spaarzame werkdagen in het rooster vormen dan ook een van de weinige lichtpuntjes aan de horizon voor ons als Beer. Laten we hopen dat de strijd tegen corona snel gewonnen wordt en we weer leuke dingen met de maten mogen doen. Tot die tijd probeer ik in ieder geval een vaste structuur te creëren in de tijd dat ik thuis zit. Ik zet elke dag om kwart voor 8 de wekker om te melden aan mijn groepscommandant of ik wel of niet gezond ben en nergens last van heb. Daarna slaap ik vaak nog even door en gaat om half 10 de wekker weer. Eventjes opfrissen en een lekker ontbijtje maken. Want zoals jullie weten moeten Beren goed eten om het motortje te laten blijven branden.

Verder probeer ik elke dag te sporten. Dit varieert tussen krachttraining in de thuisfitness of een rondje hardlopen door de buurt. Meestal probeer ik dit af te wisselen om mijn conditie en kracht beide op peil te houden. Tegen de tijd dat het sporten klaar is tikt de klok alweer een uur aan. Dan is het tijd om mijn vrouwelijke wederhelft maar eens wat aandacht te

geven voordat ze de oren van m'n kop begint te zeiken. Meestal spelen we bordspelletjes of kijken we een serie.

Ook proberen we regelmatig op bezoek te gaan bij familie in de buurt. Natuurlijk blijven we wel op afstand zodat we zeker niet ziek worden of het virus kunnen overdragen. Verder doe ik af en toe een boodschapje tussendoor, of ga ik als het lekker weer is een stukje op de scooter rijden. Na het avondeten ga ik meestal nog een stukje lopen met de hond en dan zit de dag er alweer op. Niet te laat naar bed om de volgende morgen weer op tijd wakker te worden en te melden dat ik niet ziek ben. Zo probeer ik mij staande te houden in deze moeilijke tijd. Het is niet anders maar we hebben wel ergere dingen als dit overleefd. Denk hierbij bijvoorbeeld aan de swamps in Litouwen. Beste Beren, houd stand in deze zware tijd en hopelijk zien we elkaar weer snel.

Wattens - Oostenrijk

Maandag 9 maart vertrokken wij (snipergroep Ccie) om een oefening te draaien in Oostenrijk, genaamd High Angle. Dit houdt in dat we leren het doel te treffen vanaf verschillende hoogtes.

We hadden een route van 900km voor de boeg en met drie combi's en zeven man konden wij de richting in. Tijdens de verplaatsing verbaasden we ons nog over het mooie weer en betwijfelden, of er wel sneeuw zou liggen in Wattens, maar toen we de hoogte in reden werd al snel duidelijk dat er wel degelijk sneeuw lag en werd het terrein langzaam onbegaanbaar voor onze combi's. Vanaf dit punt konden we alleen nog verder met de sneeuwscooter of Amarok met sneeuwkettingen, dus snel de spullen overladen en verder naar boven.

Boven aangekomen konden we gelijk legeren en daarna even lekker eten. Hier konden we kennis maken met de andere eenheden die meededen aan de oefening: 42BLJ, 13Lmbl en

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse van den Heuvel

onze Belgische collega's van het Bataljon Bevrijding/5e linie. Vervolgens kon het programma direct beginnen en kregen we les in verplaatsen in het gebied, les in lawine's en les over gewonden.

De volgende ochtend stond in het teken van verplaatsen met de Leki wandelstokken en sneeuw-rackets. We kregen verschillende technieken aangeleerd, die we de aankomende twee weken veel zouden gebruiken. Je merkte al snel dat het toch heel anders is dan in Nederland en het veel energie kost om een afstand af te leggen.

Na het verplaatsen door de sneeuw gingen we aan de slag met het lawinegevaar en hoe je elkaar kan opsporen mocht er iemand in een lawine terecht komen. 's Avonds stond weer in het teken van lessen, deze keer over High Angle en camouflage in de sneeuw en bergachtig terrein.

Woensdagochtend konden we dan ook naar de eerste schietbaan. Alle verplaatsingen gaan hier te voet, dus: sneeuwschoenen aan, rugzak op de rug en gaan. Aangekomen op de schietbaan, snel de baan opbouwen voor het inschieten van de accuracy's. We kregen de hele ochtend de tijd om dit zo secuur mogelijk uit te voeren, zodat we de rest van de oefening hier geen bijzonderheden meer van zouden ondervinden.

In de middag kregen we les over het maken en verblijven in een onderkomen in de sneeuw. Aansluitend hebben we dit beoefend in de praktijk.

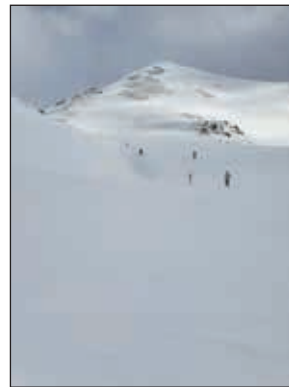
Donderdagochtend,

Er stond weer een schietprogramma op het rooster, dus: sneeuwschoenen aan, rugzak op de rug en lopen. De tweede schietbaan, hier konden we het alternatief schieten beoefenen met de Colt. De schietbanen hier zijn niet zoals we gewend zijn in Nederland, maar lekker brede sectoren. In de middag konden we met de accuracy aan de slag, dit samen met je buddy (lekker met z'n tweetjes trainen).

Aangekomen op de legering na een intensieve dag vond er een wijziging plaats in het programma en moesten we onze spullen pakken voor een overnachting op de berg. We gingen een verplaatsing uitvoeren richting de top van de berg, omdat we de volgende dag een schietprogramma hadden aan de andere kant. Rond deze tijd werd er gesproken over de Corona-maatregelen, dus probeerden we nog zoveel mogelijk uit de oefening te halen wat mogelijk was.

We hebben snel onze spullen gepakt zodat we in het laatste licht naar boven konden verplaatsen. In het donker aangekomen hebben we ons bivak opgebouwd en konden we eindelijk onze wel verdiende rust pakken. Nog even genieten van de heldere sterrenlucht en dan lekker de slaapzak in.

In de ochtend er weer vroeg uit, want we hadden nog een hele route te gaan om bij de volgende schietbaan te komen. Bivak afgebroken, spullen ingepakt en onze route weer vervolgd richting de top. Het was een intensieve tocht. Door materialen en rugzakken door te rouleren kwamen we aan op bestemming.

Op deze schietbaan moest jezelf op zoek naar een vuurpositie, zodat je ieder doel kon bevuuren, hierbij moest je een beetje improviseren, omdat je op de meeste plekken een halve meter wegzakte in de sneeuw. Zo gebruikten wij onze sneeuwschoenen als ondersteuning voor de driepoot en onze wandelstokken als extra ondersteuning van het wapen.

Ook waren de snelle weersveranderingen een extra uitdaging, omdat je het ene moment prachtig weer hebt en twee minuten later in een sneeuw-bui kan zitten en nog geen vijf meter zicht hebt.

Halverwege de middag moesten we al weer loslaten, omdat we rekening moesten houden met onze terugverplaatsing richting bivaklocatie. Alle spullen weer inpakken zodat we konden vertrekken, dezelfde weg terug. Gelukkig was het weer een stuk beter dan in de ochtend en konden we lekker doorlopen. Op locatie aangekomen kregen we te horen dat het einde oefening was doordat de Corona-maatregelen aangescherpt waren en het niet verstandig zou zijn om ons in Oostenrijk te houden.

We hebben er nog een gezellige avond van gemaakt en een goede nachtrust gepakt zodat we weer fris waren voor de reis richting Oirschot.

Prins Bernhard onderscheidt het vaandel van de Brigade met de Militaire Willemsorde der 4e klasse, tijdens de afscheidsparade op 13 juli. Tevens maakt hij bekend dat in het vaandel de namen van Saint Côme, Pont Audemer, Beringen, Tilburg en Hedel gevoerd mogen worden.

Kapitein de Roos wordt door de Prins onderscheiden met de Bronzen Leeuw, tijdens de afscheidsparade op 13 juli. Het is één van de vijf Bronzen Leeuwen die worden uitgereikt (waarvan twee postuum), de op één na hoogste dapperheidsonderscheiding die Nederland kent. De Bronzen Leeuw van de Roos wordt enkele jaren later omgezet in de hoogste: de Militaire Willemsorde.

D “Springbok” CIE

Bijna Afghaanse Springbok

“Normaal gesproken heb ik wel een grote mond en zo Luit, maar nu sta ik even met mijn bek vol tanden hè!” Fuselier René trekt nog vol van de adrenaline zijn klimtuigje uit. Zojuist heeft hij op twintig meter hoogte over een balk moeten lopen met de breedte van een stoeprand. Op de balk staat een code geplakt. Achterstevoren, zodat de trillende klimmer gedwongen wordt zich halverwege om te draaien. Het moment op de klimtoren is een van de events van het tweedaagse vormingsmoment, bedoeld om de deelnemers bewust te maken van hun stressreacties en hen te helpen daarmee om te gaan. Verder zijn er nog momenten met politiehonden, zijn er activiteiten in het zwembad en is er een heftige medische casus. Hoogtevrees of niet, ieder individu wordt minimaal één keer flink voor het blok gezet. Een intens maar noodzakelijk proces om jezelf te leren presteren in uitdagende situaties.

De Guardian Angel moet in elke situatie beschermend op kunnen treden

Tekst: Koen Franke, PC Force Protection Peloton D Compagnie

Sinds november 2019 bereiden de Anti Tank Pelotons van de 17 D Compagnie zich voor op de Resolute Support Missie in Noord-Afghanistan. De pelotons zijn samengevoegd en treden in het operatiegebied op als Force Protection Peloton. De taken daar vereisen een hoge mate van zelfstandigheid van de manschappen. Fuseliers worden regelmatig ingezet als Guardian Angel (GA) waarbij zij fungeren als de bodyguard van een (internationale) adviseur tijdens een operatie. Het is aan hen om tijdens een dreigende situatie snel en daadkrachtig op te treden.

Een adviseur wordt in Oostdorp geëscorteerd naar zijn werklocatie

Ter voorbereiding op deze taak is er veelvuldig getraind op het schieten met de Colt en de Glock, medische skills en het handelen in uiteenlopende scenario's met onverwacht vijandelijk contact. In het opwerktraject staat hiervoor standaard een trainingsweek met de Brigade Bijzondere

Met virtual reality kan vrijwel elk mogelijk scenario worden beoefend

Bijstand weggeschreven. Dat levert naast praktische tips op schietgebied ook inzichten op die de infanterie-mindset ten goede komen: het doel is niet alleen te behalen door je vijand uit te schakelen. Het doel is om de adviseur te beschermen. Ook is aandacht besteed aan de 'Soft Skill' kant van het optreden. Een mogelijk dreigende situatie is het beste aan te pakken door deze vroegtijdig te onderkennen en de-escalerend op te treden. Zo is er aandacht besteed aan het herkennen van verdacht gedrag en is er in het Engels geoefend om bijvoorbeeld juist een hooggeplaatste buitenlandse adviseur netjes maar duidelijk te verzoeken zich, voor zijn

eigen bescherming, aan de geldende veiligheidsregels te houden. Het is goed voorstelbaar dat bij dergelijke situaties een zekere mate van stress komt kijken. Juist dan biedt het voordeel om in staat te zijn je aandacht te kunnen richten op het vinden van een doordachte oplossing, zoals beoefend tijdens de eerder besproken mentale trainingsdagen.

Elke groep van het peloton schreef een oud-strijder aan om te informeren hoe zij zich houden in deze periode van Coronamaatregelen

Vanwege het Coronavirus is ook ons opwerktraject teruggeschroefd tot de absoluut noodzakelijke trainingsmomenten: de Missiegerichte Opleiding, schiettraining en medische casussen. Jammer van de waardevolle trainingstijd maar een logisch besluit indien de skills en drills op niveau worden gehouden. De maatregelen vanwege het virus hebben ook invloed op de missie. Eerder viel ook via de publieke Defensiekanalen al te lezen dat veel trainingsactiviteiten in zowel Irak als Afghanistan zijn stilgelegd. Hierdoor is het momenteel onzeker of het peloton op gaat treden zoals omschreven. Geen ramp, de aangeleerde skills zijn absoluut van meerwaarde bij elke andere taak binnen ons optreden in het operatiegebied.

Afghaanse Springbok

Als u dit leest voert Kapitein Ferwerda inmiddels het commando over de Multi Nationale Force Protection Compagnie (MNFP Coy) in Noord-Afghanistan. De MNFP Coy bestaat

uit een Hongaars, Kroatisch, Nederlands en een Fins peloton en valt onder Duits commando. Gezamenlijk met internationale partners wordt uitvoering gegeven aan de Resolute Support missie van de NAVO. Om als staf hierin het zadel te zitten, moesten echter eerst enkele hobbels worden genomen waarover u hieronder leest.

Wij zijn, als versterkte staf van de D Compagnie, voorafgaand aan de uitzending in quarantaine geplaatst. Dit om te voorkomen dat het Coronavirus met ons mee zou reizen en op het grote internationale Camp Marmal een uitbraak

Tekst: Wiel Donkers, CSM D Compagnie

van Covid-19 zou kunnen veroorzaken. Vanwege de geplande vliegreis met de German Airforce vond onze quarantaine plaats in een hotel nabij vliegveld Bonn-Keulen. Onder Duitse regie was onze groep twee weken van de buitenwereld afgeschermd. Ieder zat hierbij op een eigen kamer. Het eten werd voor de deur gezet en onderling contact verliep telefonisch. Het verblijf op de kamer werd onderbroken door een kort moment van beweging tijdens het luchten op een nabijgelegen kazerneterrein. De verplaatsing van de kamer naar het sportveld ging onder begeleiding en hierbij was het CBRN-masker geplaatst. Op locatie mocht het masker af, kon er gelopen worden en was een gesprek mogelijk, mits hierbij drie meter tussenruimte werd gehouden. Tijdens het verblijf konden we terugvallen op de aanwezige BMW'er en zijn we op geweldige wijze gesteund door ons eigen bataljon. Dit heeft voor ons de quarantaine een stuk dragelijker gemaakt.

Na deze bijzondere ervaring zijn we op 23 april, met een goedverzorgde vlucht van de Duitse collega's, rechtstreeks naar Mazar-e-Sharif gevlogen. Daar viel gelijk een deken van warme lucht over ons heen en na wat wachten vertrokken we met bagage en al naar Dutch Mountain. Op het Nederlandse kamp volgde direct een veiligheidsbriefing, werden wapens en uitrusting verstrekt en zijn we gelegerd in tenten. De volgende dag zijn we begonnen aan de Hand Over Take Over met de collega's van 42 A Compagnie. Er volgde een intensief programma met veel briefings, instructiemomenten en een schietdag. Inmiddels hebben we langzaam maar zeker onze weg gevonden in de internationale omgeving.

Op 29 april jl. werd op een zonovergoten voertuigplaat de commando-overdracht uitgevoerd. In tegenstelling tot wat we gewend zijn, was hierin een grote rol weggelegd voor de Duitse bataljonscommandant. Hij bedankte ondercommandant Kapitein Rob voor zijn bewezen diensten, onthief hem van zijn verantwoordelijkheden en nam het compagniesfanion in ontvangst. Hierna gaf hij het gezag en het fanion aan de nieuwe commandant. Deze sprak uit dat hij de

taak en de bijbehorende verantwoordelijkheden aanvaarde. Als afsluiting van de ceremonie sprak Dirk op zijn geheel eigen wijze de compagnie toe en voorzag hij zijn CSM van het Duitse Spiess-koord.

Sinds eind april wappert er dus weer een oranjeblauwe vlag in Azië. Hiermee zetten we een traditie voort die begon met de inzet van de Indië-bataljons en werd voortgezet met de missies in Nieuw-Guinea en in Afghanistan.

Op 13 juli worden de nodige dapperheidsonderscheidingen uitgereikt: 5 Bronzen Leeuwen, 14 Bronzen Kruizen en 2 Kruizen van Verdienste. De onderscheiden militairen poseren hier met de Prins der Nederlanden, na afloop van de ceremonie op de Clingendaelkazerne.

Prins Bernhard en Kolonel de Ruyter van Steveninck tijdens de receptie, na afloop van de afscheidsparade, op 13 juli. De Brigadecommandant draagt hier nog de Bronzen Leeuw, de dapperheidsonderscheiding die hij kort daarvoor had ontvangen.

Regimentsblad van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.